VÂNĂTORULE, ÎNTOARCE-TE ACASĂ!

---

de Richard McKenna

Traducerea Liana Mihailovici şi Doina Hanu

Nu poţi muri pur şi simplu;
Trebuie s-o faci ca la carte.
Casey Agonistes

Pe planeta asta, ai naibii copaci, sînt nemuritori, comentau dezgustaţi cei sosiţi de curînd, aşa că nu aveau lemn de foc şi trebuiau să jupoaie fîşii de pe tulpinile crude, care pentru a arde trebuiau stropite cu pyrolen. Roy Craig se apleca deasupra focului să amestece tocana de vînat ce clocotea mocnit şi se surprinse tînjind după bucătăria electrică dinlăuntrul aerodinei. Însă toţi tipii ăştia abia veniţi aici erau „punctaţi” şi aveau chef de focuri de tabără sub cerul liber. Desigur, aveau dreptate.

Patru dintre ei, aşezaţi de cealaltă parte a focului, pălăvrăgeau în gura mare şi pregăteau cartuşele detonante. În uniforme albastre de teren, aveau părul pieptănat pe spate şi cîte un punct roşu tatuat pe frunte. Bork Wilde, noul şef, îi privea din picioare; era impozant, cu înfăţişare agresivă, păr negru dat peste cap şi două puncte roşii pe frunte. Părul roşcat al lui Craig nu era pieptănat peste cap şi în afară de pistrui, fruntea îi era curată, neînsemnată de vreun tatuaj, pentru că el nu luase testul mordinez de bărbăţie. În ciuda trupului său tînăr, înalt de peste 1,80, bine clădit, se simţea ca un puşti printre bărbaţi. Mai ales că, sub noua conducere, se pricopsise cu cele mai umilitoare treburi din tabără.

Cei şase alcătuiau una dintre echipele zidurilor circulare şi-şi aşezaseră tabăra lîngă aerodina lor - o chestie cenuşie şi pîntecoasă ca un cargou - la două mile de marele zid circular. De jur împrejur, trunchiuri dezgolite ca nişte creneluri argintii se înălţau şi se ramificau la vreo cinci metri deasupra capului; în lumina difuză a amurgului îţi dădeau impresia că te afli pe un tărîm subacvatic. În mod normal, trunchiurile ar fi trebuit să fie acoperite cu frunze bilobate de phytozon de cele mai incredibile forme şi culori. Dar oamenii şi focul le tulburaseră tihna, iar frunzele se desprinseră şi pluteau într-un nor ce vibra în toate nuanţele curcubeului, destul de sus pentru a ascunde de soare dantelăria argintată a ramurilor. Clincheteau, piuiau, tremurau şi emanau o mireasmă înţepătoare. Unele chiar îndrăzneau să coboare asupra oamenilor. Unul dintre ei, un sfrijit cu mutră de şobolan, pe nume Cobb, zvîrli spre ele cu o bucată de lemn

aprins.

— Mai tăceţi dracului, ploşniţe zburătoare, mîrîi. Nu poate omul nici să gîndească de voi.

Ceilalţi izbucniră în rîs. Încîlcirea de rădăcini aparente, cu fibre roşii şi albe, se retrăgea aproape imperceptibil de sub tălpile lor, furişîndu-se în lături şi în pămînt. În jurul focului se lăţea un sol sterp. Nou-veniţii credeau că vor să scape de foc, însă Craig îşi amintea că rădăcinile se retrăgeau ori de cîte ori vechea echipă a zidului circular înnopta în cîmp, chiar fără să aprindă focul. Pînă în zori, toată zona din jurul aerodineinei avea să fie doar pămînt pustiu. Un gîndac cafeniu, cu multe picioare, lung de vreo trei centimetri, ţîşni din pămîntul abandonat şi o luă la fugă după rădăcinile ce se îndepărtau uşor. Craig zîmbi şi învîrti iar în tocană. O micuţă frunză de phyto, desenată în verde şi roşu, alunecă din nor şi i se aşeză pe încheietură. O lăsă să se cuibărească. Aripile subţiri, catifelate, fîlfîiau moale, nervura din mijloc, mult îngroşată, părea un soi de trup fără cap sau picioare. Craig îşi răsuci încheietura şi se miră prosteşte că nu cade. Apoi altă frunză, cu un filigran verde-auriu şi aripi largi cît farfuria, se aşeză pe umărul lui Wilde, care o înşfăcă şi o rupse în bucăţi cu degete butucănoase. Frunza scînci şi se zbătu. Pe chipul prelung, sensibil al lui Craig se aşternu o umbră de tristeţe :

— Nu-ţi poate face nimic rău, domnule Wilde, protestă. E pur şi simplu curioasă.

— Cine ţi-a tras piedica, „neînsemnatule” ? răbul Wilde. Vreau ca împuţiţii ăştia de fluturi-vampiri să în*ţeleagă* pe fac eu aici.

Se întoarse şi smulse unul din trunchiurile fragile, tumefiate, rigide şi-l aruncă dincolo de aerodină. Zvîrli şi frunza sfîşiată după el şi hohoti arătîndu-şi dinţii de cal. Craig îşi muşcă buza.

— Mîncarea-i gata, zise. Haideţi, luaţi.

Sfîrşi de strîns totul cînd se lăsă întunericul, amăgit pe cer de o singură lună. Frunzele de phyto îşi adunară aripile şi se duseră la culcare pe ramurile din vîrf. Focul mai pîlpîi o vreme şi se stinse, oamenii înfăşuraţi în pături începură să sforăie. Craig se aşeză în capul oaselor, incapabil să adoarmă. Îl văzu pe Sidis cum se uită afară prin uşa luminată de la cabina principală a

aerodinei. Sidis, un ecolog belcontin, era şeful fostei echipe şi îi mai însoţea încă numai ca să-l pregătească pe Wilde, înlocuitorul său. El insistase să mănînce şi să doarmă în interiorul aerodinei, spre hazul şi dispreţul „punctaţilor” de pe planeta Mordin. Fruntea lui, curată ca a lui Craig, nu-i conferea prestigiu şi nici nu-i era de vreun folos; pe planeta Belconti aveau altfel de obiceiuri.

Pentru mordini curajul era virtutea supremă. Ei erau urmaşii unei colonii de pămînteni care decăzuseră pînă la tehnologia epocii pietrei şi purtaseră un război necurmat împotriva înfricoşătorilor dinotheri, botezaţi Marii Russeli - forma de viaţă dominantă pe planeta Mordin înainte de venirea oamenilor. De multe generaţii, tinerii candidaţi la bărbăţie plecau în cete legate prin jurămînt să ucidă un Mare Russel cu suliţe şi săgeţi. După redescoperirea prafului de puşcă, plecau la vînătoare cîte unul. Supravieţuitorii erau însemnaţi pe frunte cu punctul roşu al bărbăţiei şi zămisleau generaţia viitoare. Apoi Mordin a fost descoperită de alte planete civilizate, cunoaşterea a avansat impetuos şi a avut loc o explozie demografică. Şi dintr-o dată au rămas prea puţini Mari Russeli faţă de necesităţi. Familia lui Craig nu a izbutit să cumpere dreptul de a vîna unul.

Am să ucid şi eu un Mare Russel cînd o să-mi vină vremea, gîndea Craig. Domnul Wilde a ucis doi. Nu-i cinstit.

Cu zece ani înainte de naşterea lui Craig, Consiliul de Vînătoare de pe Mordin a descoperit că planeta cu phytozoni nu e revendicată de nimeni şi a hotărît să o transforme într-un mare poligon de vînătoare a dino-therilor. Dar vieţuitoarele de pe Mordin, de tip terestru, nu puteau nici mînca, nici înlocui, nici sîrpi phytozonii. Mordin a încheiat un contract cu biologii de pe Belconti ce prevedea exterminarea vieţii indigene. Mordinii lucrau sub ordinele biotehnicienilor belcontini; numai neînsemnaţii pe frunte. Căci un „punctat” n-ar fi ascultat în ruptul capului de neputincioşii de belcontini, printre care mai erau şi multe femei. Folosind planta ucigaşă *Thanasis,* belcontinii curăţaseră două mari insule şi le repopulaseră cu plante şi animale aclimatizate de pe Mordin. Instalaseră o bază permanentă pe una din insule şi de acolo atacau cele trei continente.

Cînd eram mic mi-au spus că am să ucid un Mare Russel pe planeta asta, se gîndea Craig. Îşi îmbrăţişa genunchii. Mai

rămăsese un singur Mare Russel pe una din insulele curăţate de phytozoni.

De peste treizeci de ani continentele refuzau să moară. Phytozonii asediau ariile cu *Thanasis,* se adaptau, recucereau teren. Geneticienii belcontini proiectau specii de *Thanasis* din ce în ce mai eficace, ajungînd pînă la limita superioară, neprimejdioasă, a indexului recombinărilor. Şi totuşi *Thanasis* pierdea lupta... Belcontini fură de părere să se renunţe. Dar cum, cînd planeta asta devenise simbolul speranţei de a frîna tulburările sociale de pe Mordin ? ! Consiliul de Vînătoare refuză să renunţe, şi trimisese „punctaţi" să studieze biotehnologia pe Belconti.

Craig venise pe planetă cu un contract de doi ani. Îi făcuse plăcere să muncească alături de alţi „neînsemaţi" sub un şef belcontin şi aproape că uitase durerea bărbăţiei refuzate. Îşi prelungise contractul cu încă doi ani. Apoi nava de asistenţă de pe Mordin aterizase acum o lună cu o echipă completă de „punctaţi", inclusiv biotehnologi meniţi să-i înlocuiască pe belcontinii care urmau să plece acasă cam peste un an, cînd avea să sosească nava lor. Craig era singurul „neînsemnat" rămas pe planetă în afară de belcontini; dar ei nu contau.

Deja sînt singur, gîndi. Îşi puse capul pe genunchi cu speranţa să adoarmă. O mînă îl atinse pe umăr; ridică privirea şi-l zări pe Sidis.

— Hai înăuntru, Roy ! Vreau să-ţi vorbesc.

Se aşezară faţă în faţă la masa cea lungă din cabina principală. Sidis eră un bărbat fragil, brunet, cu un fel de a fi domol şi mereu zîmbitor.

— Mă îngrijorează soarta ta, aici, în următorii doi ani, începu el. Nu-mi place cum ţi se comandă, nu-mi place cum se poartă cu tine mai ales individul ăla pipernicit şi antipatic, Cobb. De ce-i suporţi ?

— Trebuie, pentru că sînt un „neînsemnat".

— Asta tot nu se poate schimba. Şi, dacă aşa glăsuieşte una din legile voastre, atunci e o lege incorectă.

— E corectă fiindcă e firească. Nu-mi place că nu sînt bărbat, dar exact aşa stau lucrurile.

— *Eşti* bărbat. Ai douăzeci şi patru de ani.

— Nu sînt bărbat pînă nu mă simt bărbat. Şi nu pot să mă simt bărbat pînă nu ucid un Mare Russel.

— Mi-e teamă că n-ai să te simţi în largul tău nici atunci. Te-am urmărit vreme de doi ani şi cred că am descoperit la tine o calitate inutilă pe Mordin. Aşa că am să-ţi fac o propunere.

Îşi aruncă privirea spre uşă, apoi continuă :

— Declară-te cetăţean belcontin, Roy. O să te sprijinim toţi şi sînt sigur că Mil Ames o să-ţi găsească o slujbă pînă una-alta. Poţi să vii pe Belconti cu noi.

— Pe Marele Russel ! exclamă Craig. N-aş putea face niciodată aşa ceva, domnule Sidis.

— Ce viaţă duce pe Mordin un „neînsemnat” ? Măcar are voie să se însoare ?

— Are. Dar cu o femeie care a renunţat pînă şi la speranţa de a deveni cea de-a treia soţie a unui „punctat”.

Se încruntă cu gîndul la tatăl lui :

— O să-l urască toată viaţa pentru ghinionul ei...

— Şi tu numeşti asta corect ?

— E corect fiindcă e firesc. E firesc ca o femeie să dorească un bărbat în toată puterea cuvîntului în loc de un puştan care a crescut în înălţime şi atît.

— Femeile de pe Belconti nu gîndesc aşa... Ce zici, Roy?

Craig îşi îmbrăţişă genunchii, lăsă capul în jos şi-l clătină alene.

— Nu. Nu, n-aş putea. Locul meu e aici, unde să lupt pentru venirea unui timp în care nici un copil să nu mai fie minţit, cum am fost eu.

Înălţă capul:

— Şi, în plus, nici un mordin nu fuge de luptă.

Sidis surîse blînd :

— Lupta asta e deja pierdută.

— Nu şi după părerea domnului Wilde. În laboratoarele de la Bază am auzit că o să se folosească un trans-nu-ştiu-ce.

— Translocator în matricea genetică. Îţi garantez că n-au să o facă atîta vreme cît Mil Armes e şefa laboratoarelor. După ce plecăm noi, probabil într-un an... o să se ucidă singuri.

Îl măsură nehotărît pe Craig :

— N-aş fi vrut să-ţi spun asta, dar aşa macar sper că ai să vii cu noi.

— Cum adică să ne ucidem singuri ?

— Cu un sistem-liber ilegal.

Craig se scutură nedumerit şi Sidis zîmbi :

— Uite, ştii că trunchiurile de phytozoni au rădăcinile împletite sub pămînt, ca şi cum ar alcătui o uriaşă plantă unică. Ştii că noi am proiectat sisteme enzimatice care se înmulţesc singure şi pe care *Thanasis* le pompează în interiorul trunchiurilor. Ştim cum sistemele-libere thanasice pot digera şi un om; din cauza asta aţi fost vaccinaţi de fiecare dată cînd am proiectat un nou sistem. Cu translocaţia, *Thanasis* îşi poate reproiecta singură sistemele-libere, în funcţie de condiţiile ivite pe teren. Poate ajunge la ceva imposibil de imunizat, posibil să se schjmbe într-atît, încît viruşii noştri specifici de control să n-o mai poată ucide. Atunci ne va ucide ea pe noi şi va pune stăpînire pe planetă.

— Nu prea înţeleg, recunoscu Craig.

— Atunci, crede-mă pe cuvînt. S-a mai întîmplat asta o dată, pe planeta Froy.

Craig încuviinţă :

— Am auzit cîte ceva despre planeta Froy.

— Asta rişti, şi, oricum, tot nu poţi cîştiga. Aşa că mai bine vino cu noi pe Belconti.

Craig se ridică :

— Aproape îmi doresc să nu-mi fi spus toate astea. Acum nici măcar nu mă mai pot gîndi la plecare.

Sidis se lăsă pe spate şi-şi întinse palma pe masă:

— Vorbeşte cu Midori Blake înainte de a spune nu. Ştiu că ţine la tine, Roy. Credeam că şi tu ţii la ea.

Craig simţi că-i ard obrajii:

— Îmi place să stau pe lîngă ea. Îmi plăcea cînd hotărai să ne oprim pe insula Burton în loc să înnoptăm în cîmp. Aş vrea ca domnul Wilde să meargă şi el pe-acolo cîteodată.

— Am să încerc să-l conving. Gîndeşte-te, vrei ?

— Nu pot, nu ştiu nici măcar ce simt.

Se întoarse spre uşă;

— Mă duc să mă plimb. O să încerc să mă şi gîndesc.

— Noapte bună, Roy.

Sidis se întinse după o carte.

Tocmai răsărea cea de-a doua lună. Craig păşea printr-o junglă de trunchiuri fantomatice de argint. Frunzele de phyto, agăţate de ele, ciripeau somnoroase, înfiorate de trecerea lui. „Sînt prea ignorant ca să devin un belcontin”, rosti cu glas tare.

Se apropia de zidul circular. Trunchiurile creşteau mai groase, deveneau mai dure, topite pînă la urmă într-un dig pieziş, înalt de vreo 30 de metri. Craig urcă pînă la jumătate şi se opri. Era un act de mare curaj să urci în continuare fără costum de protecţie. De cealaltă parte pîndea *Thanasis;* sistemele ei libere se împrăştiau la zeci de metri, chiar şi în aer. Trunchiurile de phyto erau toate înlănţuite prin rădăcini într-o singură plantă uriaşă, iar *Thanasis* o devora ca un cancer. Dar trunchiurile groase alcătuiau spontan ziduri circulare în jurul locurilor unde era semănată *Thanasis,* să-i stăvilească răspîndirea. Craig mai urcă vreo cîţiva metri.

Sigur că sînt destul de mare ca să-l plesnesc pe Cobb, gîndi. Să-l plesnesc pe oricare dintre ei, în afară de domnul Wilde. Dar ştia că, într-o ceartă, genunchii i s-ar înmuia şi ar vorbi piţigăiat pînă s-ar sufoca, pentru că ei erau bărbaţi adevăraţi, iar el nu. „Nu sînt laş”, îşi zise tare. „Pînă la urmă tot ucid eu un Mare Russel”.

Ajunse în vîrf. *Thanasis* se întindea ca un lac de întuneric sub lumina palidă a celor două luni. Chiar dedesubt se întrezărea conturul arcului de frunziş, căptuşit cu plete usturătoare şi înşirat cu stropi de otravă ce picurau în josul plantei, spre rădăcinile victimei. Zidul circular întemniţa apa otrăvită, *Thanasis* se îneca în propria otravă şi era disperată. Văzu cîrceii, înfometaţi să-şi împrăştie veninul în ţesuturile duşmane şi să le urmărească, să le absoarbă şi să le sugă vlaga. (Cîrceii îi simţiseră căldura şi tremurau uşor.) Asta de dedesubt era forma lemnoasă, urcătoare de *Thanasis*, dar ziceau că pînă şi un biet arbust putea „mînca” un om într-o săptămînă.

Nu mi-e frică, gîndi Craig. Se aşeză, îşi scoase ghetele şi începu să-şi legene picioarele goale deasupra cîrceilor şi frunzelor de *Thanasis*. Midori Blake şi toţi belcontinii l-ar fi crezut nebun. Ei nu ştiau ce înseamnă curajul; nu aveau în cap altceva decît creier, totuşi, îi erau dragi, mai ales Midori. Se gîndi la ea în timp ce privea dincolo de tenebroasa *Thanasis.* Întregul continent o să arate la fel. Apoi o vor ucide pe *Thanasis* cu un virus de control şi vor planta iarbă şi copaci adevăraţi şi totul va fi ca la Bază şi ca în insulele pentru Marii Russeli. Sidis greşea; trans-aia o să reuşească. Iar el o să rămînă să dea o mînă de ajutor...

Acum, că luase o decizie, se simţea mai bine. Deodată

ceva îl prinse uşor de glezna stîngă şi-l înţepă provo cîndu-i o durere atroce. Smuci piciorul; cîrcelul se rupse şi rămase agăţat de piele. Se zvîrcolea ca un şarpe subţire şi-l ustura. Craig îl desprinse înjurînd de mama focului şi se frecă cu tocul de la o gheată, grijuliu să nu-l atingă şi cu mîna. După aceea îşi încălţă gheata dreaptă şi se grăbi să se înapoieze în tabără ca să facă tratamentul de urgenţă cît mai repede. Nu-şi pusese şi gheata stîngă fiindcă ştia cu ce viteză o să i se umfle glezna. Cînd ajunse şchiopătînd în tabără, mai că nu uitase de durere. Sidis era încă treaz şi neutraliză pe dată otrava, îi dădu un sedativ şi-l convinse să se culce într-unul din paturile din aerodină. Nu-l întrebă nimic, mulţumi să-l contemple pe Craig cu neobositul zîmbet:

— Voi, mordinii !..., zise şi clătină capul.

Mereu spuneau belcontinii chestia asta, cu ton...

Dis-de-dimineaţă Cobb rînjea zeflemitor şi Wilde turba de furie:

— Dacă ai vrut să împuşti o săptămînă pe lista bolnavilor, mai trage o dată. Îţi dau două zile.

— Am să-i ţin eu locul, interveni Sidis. Are de cel puţin două săptămîni pînă să se însănătoşească.

— O să muncesc, replică Craig. Nu mă doare aşa de tare ca să nu pot munci.

— Ia-ţi azi liber, se mai îmbună Wilde.

— O să muncesc şi azi, insistă Craig. Mă simt bine.

Urmă o zi de coşmar sub soarele galben, încins, cu piciorul bandajat gros şi cu o durere care-l săgeta pînă-n măduva spinării la fiecare pas. Înfigea burghiul adînc în ţesutul de la baza zidului circular şi seva înmiresmată, purpurie ţîşnea revărsîndu-i-se pe picioare. Apoi băga înăuntru cartuşele detonante, îşi lua pe umăr uneltele şi se grăbea spre următorul obiectiv. O făcu iar şi iar, ca un automat, fără să se oprească să mănînce de prînz, fără să ia în seamă frunzele care i se agăţau clinchetind moale de gît şi de mîini. Voia să-şi termine arcul chiar de-ar fi fost să moară. Abia cînd sfîrşi lucrul zăbovi cu gîndul la picior şi-şi dădu seama că-l durea mai puţin. Rupse o bucată din haina roşie, o agăţă de axul burghiului şi o flutură în aer; aerodina se lăsă în jos să-l ia. La comenzi şedea Sidis.

— Ai terminat primul, îl întîmpină. Nu înţeleg cum de mai eşti viu. Du-te şi întinde-te !

— Trec eu s-o conduc. Mi-e bine acum.

Sidis dădu din umeri :

— Presupun că încerci să demonstrezi ceva, cuiva.

Îi dădu locul şi trecu în spate. Conducerea aerodinei era una dintre îndatoririle „umile” dragi lui Craig. Îi plăcea să fie singur în micuţa cabină cu două locuri şi geamuri de jur împrejur. Se înălţă la trei sute de metri şi contemplă zidul circular, dîndu-i ocol să-l vadă în întregime. Două arii de phytozoni, în afara zidului, scînteiau argintii, revărsînd nuanţele inconstante ale curcubeului. Departe spre nord, sus, se zărea un nor colorat printre ceilalţi, lînoşi, suri. Era o masă de frunze migratoare, purtate de vînt datorită săculeţilor lor de hidrogen umflaţi. Era o privelişte mirifică.

— Transferă substanţă ca să ridice zidul circular, auzi din spate vocea lui Sidis, explicîndu-i lui Wilde fenomenul. Ai să observi că biomasa e mai puţin densă în josul pantei. Cînd dai drumul apei otrăvite din incinta zidului circular, se produce un efect-şoc şi *Thanasis* se răspîndeşte fulgerător. Dar întotdeauna se formează alt zid circular care o stăvileşte.

— Data viitoare am să arunc în aer cîte cincizeci de mile, mîrîi Wilde.

Craig coborî să-l ia pe Jordan, un bondoc cu păr nisipiu, cam de aceeaşi vîrstă cu el.

— Iar ai ieşit primul, Craig, zîmbi el. Asta cere curaj, nu glumă, băiete. Eşti bun!

Cuvintele de laudă îl făcură să se simtă bine. Era prima oară cînd Jordan îi spunea pe nume şi nu „neînsemnatule”. Acesta se aşeză lîngă el, pe scaunul liber.

— Ce-ţi mai face piciorul?

— Bine. Cred că pot să-mi pun şi gheata dacă nu-i leg şireturile.

— Îţi fac eu deseară treburile din tabără, îi propuse Jordan. Tu odihneşte-ţi picioirul. Eşti prea bun ca să te pierdem.

— Uite fanionul lui Whelan, îl întrerupse Craig stingherit. Simţea că ia foc de plăcere. Jordan se mută în spate. După ce i-au cules şi pe Rice şi pe Cobb, Craig înălţă aerodina la trei mii de metri, şi Wilde declanşă explozia. Peste treizcei de kilometri de ţesut ce alcătuia ziduri circulare ţîşni în văzduh ca o arteziană de pulbere şi flăcări: Frunzele de phyto, pulverizate în nori înfricoşaţi, cromatici, se rostogoleau ca nişte valuri uriaşe

provocate de suflul exploziei. În urma lor, apa otrăvită se revărsa hulpavă şi înnegrea cîmpia argintie.

— Ha ! Bravo, *Thanasis*! strigă Wilde. Pe mii de gloanţe, ce privelişte magistrală !... Sidis, unde găsim un loc sigur să ne aşezăm tabăra ?

— Sîntem la numai o oră de insula Burton. Cînd lucram în zona asta mă opream la centrul de taxonomie în fiecare noapte.

— Probabil că de-asta nu te-ai mai dus şi în altă parte, remarcă acru Wilde. Fie, vreau să văd şi eu cum arată insula aia. Consiliul de Vînătoare are planuri mari cu ea.

Cu voce tare, îi comunică lui Craig ordinul. Acesta înălţă aerodina la cincisprezece mii de metri şi o îndreptă de spre sud-est cu toată viteza. O mare purpurie se ondula imperceptibil deasupra orizontului argintiu. Departe se înfăţişau privirii insulele înşirate ca un colier de mărgele. A fost o zi bună, gîndi Craig. Cred că Jordan vrea să fim prieteni. şi acum, în sfîrşit, are să o revadă pe Midori Blake.

Ateriză pe pămîntul zguros de lîngă clădirile atît de familiare, din pietre cenuşii, pe promontoriul estic.George şi Helen Toyama cărunţi, zîmbitori, în halate de laborator, le ieşiră în înttmpinare. Pe Craig îl strîngea pînă la durere gheata stîngă, dar izbutise s-o încalţe nelegată cu şireturi. Helen îi spuse că Midori picta în defileu. Coborî şchiopătînd poteca dinspre defileu, pe lîngă căsuţa lui Midori şi cea a familiei Toyama, înălţate pe muchea stîncilor din stîngă. Midori şi soţii Toyama era singurii locuitori de aici. Insula rămăsese intactă de la venirea oamenilor, un sanctuar al cercetării dedicate phytozonilor, şi nu fusese niciodată atinsă de *Thanasis*. În acelaşi timp era singurul loc, în afară de Bază, unde trăiau permanent oameni.

Defileul era locul preferat al lui Midori. Îl picta mereu şi mereu, niciodată mulţumită. Craig îl ştia bine: stîncile de cuarţ ieşind din apa liniştită ce se sfîrşea într-o cascadă, frunzele dansînd în lumina soarelui pe care o filtrau în mii de nuanţe, în vreme, ce pădurea de trunchiuri argintii o preschimba într-o strălucitoare lumină lunară. Lui Craig îi plăcea s-o privească pe Midori pictînd, mai algs cînd uita de el şi fredona şoptit. Era curată şi altfel decît ceilalţi... şi niciodată arţăgoasă şi... ce minunat să exişti în aceeaşi lume cu ea ! Prin susurul cascadei şi

clinchetul frunzelor o auzi înainte de a ajunge s-o vadă în faţa şevaletului, lîngă un bolovan burtos de cuarţ. Ea îl simţi şi se întoarse numai zîmbet :

— Roy ! Ce bine-mi pare să te văd ! Mi-era teamă că ai plecat totuşi acasă.

Era micuţă şi fragilă în rochia cenuşie, cu ochi întunecaţi, uriaşi, trăsături delicate, păr moale, negru, tuns băieţeşte. Nu numai vocea, ci şi felul de a se mişca şi gesticula amintea graţia sprinţară a unei păsări cîntătoare. Craig surîse încîntat :

— Un timp, aproape mi-am dorit să plec. Acum însă mă bucur că n-am făcut-o. Se apropie şontîc-şontîc.

— Piciorul! exclamă Midori. Vino !

Îl trase lîngă ea şi-l aşeză pe bolovan.

— Ce s-a întîmplat ?

— M-a prins *Thanasis.* Nu-i mare scofală.

— Scoate-ţi gheata. Nu trebuie să ţi-l strîngă.

Îl ajută să se descalţe şi pipăi delicat, cu vîrful degetelor, glezna tumefiată. Apoi se aşeză alături de el.

— Ştiu că te doare. Cum s-a întîmplat ?

Craig îi povesti:

— Mă simţeam nefericit şi m-am urcat pe un zid circular şi picioarele goale îmi atîrnau pe partea dinăuntru.

— Prostuţul de Roy ! De ce erai nefericit ?

Cîteva frunze de phyto sclipitoare se aşezară pe glezna dezgolită. Craig nu se clinti.

— Acuma trebuie să dormim pe cîmp, în loc venim aici. Şeful cel nou crede că vechea echipă era leneşă. Tipii ăştia sînt toţi „punctaţi”, eu iarăşi sînt un nimic şi... ei, fir-ar să fie !

— Adică ei se socotesc mai buni decît tine ?

— *Sînt* mai buni, şi tocmai asta mă doare. Să ucizi un Mare Russel e un fel de chestiune spirituală... Se aşeză mai bine. Am să apuc ziua cînd planeta asta o să aibă destui Mari Russeli pentru ca nici un copil să nu mai fie minţit, cum am fost eu.

— Phytozonii nu mor, Roy, rosti ea cu blîndeţe. Acum e foarte limpede. Ne-au învins.

— Pe voi, belcontinii. Mordinii nu se lasă niciodată.

— *Thanasis* e cea învinsă. Ce-o să faceţi ? o să trageţi cu puşca în frunzele de phyto ?

— Te rog, nu-ţi bate joc. O să folosim o trans-nu-ştiu-ce la

Thanasis.

— Translocaţie ? O, nu ! Dacă e folosită pe teren, nu mai poate fi controlată. N-au să îndrăznească !

— „Punctaţii” îndrăznesc orice, se mîndri Craig. Toţi tipii ăştia au studiat pe Belconti; ştiu cum s-o facă. Dar altceva voiam...

Îşi frecă piciorul. Frunze li se aşezaseră pe creştete şi umeri ca nişte fluturi uriaşi, fremătători şi îi înveliseră glezna bolnavă. Ciripeau uşor.

— Ce, Roy ?

— Sînt prea ignorant pe lîngă ei. Doi ani am tot muncit la zidurile circulare, iar ei ştiu deja de phytozoni mai mult decît mine. Aş vrea să-mi spui despre ceva ele deosebit, ceva ce să le spun şi eu băieţilor şi să ia în seamă. De pildă, dacă frunzele astea simt.

Midori îşi mîngîie gînditoare obrazul şi tăcu o clipă.

—Frunzele de phyto sînt stranii şi minunate, şi le iubesc, rosti uşor, cu duioşie. Sînt un amestec de plantă şi animal. Pe planeta asta viaţa nu se disociază. Phytozonii zburători, îi explică, funcţionează ca nişte frunze pentru trunchiurile vegetale, stabile. Dar şi trunchiurile îşi controlează temperatura internă. Reţele continentale ale rădăcinilor, ca nişte mari conducte, dirijează seva, fluidul vital prin mişcări reversibile, ajutate de nişte valve. Un trunchi plus frunzele de phyto ataşate de el alcătuiesc un organism. Însă fiece frunză, Roy, poate trăi pe orice trunchi şi se schimbă permanent, căci totul face parte din tot. Misiunea noastră aici, pe insula Burton, e să clasificăm frunzele de phyto, şi pur şi simplu nu reuşim. Se modifică fără încetare, în cadrul oricărei dimensiuni,, fizice sau chimice. Sigur însă că numai *felul* lor nu are, de fapt, nici o semnificaţie. Oftă. Asta e cel mai frumos lucru pe care-l ştiu despre ele. O să-ţi fie de folos ?

— N-am înţeles chiar tot pentru că sînt, cum ţi-am spus, un ignorant. Spune-mi ceva simplu cu care să-i uimesc pe băieţi.

— Bine, spune-le atunci că tiparele cromatice ale frunzelor sînt sisteme protoplasmatice care sintetizează felurite molecule. Modul în care pot recombina părţile pentru a alcătui noi organisme le conferă o supleţe şi o libertate biochimică de neconceput la nivel uman. Orice nouă otravă sau sistem-liber am proiecta noi pentru *Thanasis,* undeva, prin pură şansa, ele

descoperă o contrasubstanţă. Cunoaşterea se propagă de fiecare dată mai repede decît otrava. De asta e învinsă *Thanasis.*

— Eu n-aş spune aşa ceva şi n-o spune nici tu, protestă Craig. Cu translaţia asta....

— Nici chiar cu asta.

Un moment, vocea ei răsunase aspru.

— Frunzele de phyto posedă translocaţie nelimitată şi orice număr de sexe. Ca o colectivitate, nu mă îndoiesc că reprezintă cel mai grandios laborator biochimic din galaxie. Alcătuiesc un soi de inteligenţă biochimică, aproape o minte, şi învaţă mult mai repede decît noi.

Se întoarse şi-l scutură de braţ cu amîndouă mîinile :

— Da, spune-le, fă-i să înţeleagă. Inteligenţa umană a fost învinsă aici. Acum doar ferocitatea umană... O, Roy...

— Continuă, o îndemnă el cu amărăciune. Mordinii sînt proşti, asta voiai să spui. Trebuia să ştiu. Vorbeşti de parcă ai vrea să pierdem lupta.

Midori începu să-şi cureţe pensulele. Se întuneca şi frunzele se duceau să se odihnească pe trunchiurile care-şi înălţau ramurile deasupra capetelor lor. Craig tăcea mohorît, simţind încă pe braţ atingerea mîinilor ei.

— Nu ştiu, reîncepu ca cu glas catifelat Dacă aţi vrea să vă faceţi aici case şi ferme... Dar voi vreţi doar moartea rituală a omului şi dinotherului...

— Belcontinii nu pot pricepe. Poate că sufletele oamenilor sînt construite diferit pe diferite planete. Eu ştiu că din mine lipseşte o parte şi ştiu care. Îi puse mîna uşor pe umăr. Într-o zi de vacanţă am să mă duc pe insula Russel doar ca să-l văd pe Marele Russel de-acolo. Aş vrea să te iau cu mine să-l vezi şi tu; atunci ai înţelege.

— Înţeleg. Numai că nu sînt de acord.

Scutură de apă pămătuful pensulelor, fără să-şi retragă umărul de sub mîna lui. Craig nu îndrăznea să o întrebe despre povestea cu frunzele şi multiplele lor sexe; asta le-ar plăcea băieţilor. Spuse altceva:

— De ce nu vezi niciodată o frunză de phyto moartă? De ce, pe un continent întreg, nu-i destul lemn uscat nici cît să faci un foc de tabără ? Ele ce mănîncă ? Ce le ţine jos ?

Midori începu să rîdă şi se întoarse spre el, iar mîna lui

alunecă de-a lungul umerilor, îmbrăţişînd-o. Craig abia respira de emoţie; ea păru să nu observe.

— Se mănîncă intern; noi numim asta resorbţie. Pot creşte din ele însele în alt loc şi-n altă formă, ca în cazul zidurilor circulare. Roy, planeta asta n-a cunoscut niciodată moartea sau decrepitudinea. Totul e resorbit şi reconstituit. Noi încercăm să o ucidem dar, - îi tremură vocea - dar *mintea* ei... nu poate concepe ideea de moarte. E imposibil să gîndeşti biochimic moartea.

— Pe mii de gloanţe, Midori! Frunzele de phyto pot gîndi. Mă întreb şi dacă pot simţi ceva ?

Ea sări şi se îndepărtă cu ochii arzînd :

— Da, simt! Piuitul lor e un plîns de durere. Papa Toyama îşi aminteşte de vremea cînd planeta asta era aproape tăcută. De cînd e el aici, de douăzeci de ani, temperatura lor a crescut cu 12 grade, rata lor metabolică şi viteza impulsului neural s-a dublat, chronaxia s-a redus la jumătate...

— Opreşte-te ! Ştii că nu înţeleg toate cuvintele astea. Te-am supărat.

Era prea întuneric să-i vadă faţa.

— Cred că sînt doar teribil de speriată, nu supărată. Sînt speriată de ce am făcut noi aici fără să ne dăm seama, fără să înţelegem.

— Piuitul lor m-a întristat şi pe mine, mereu, recunoscu Craig. Eu n-aş face rău unei frunze de phyto. Dar, pe Marele Russel, dacă tu te gîndeşti la continente întregi care suferă şi plîng, zi şi noapte, ani în şir... mă bagi în sperieţi...

Midori se apucă să-şi strîngă trusa. Craig îşi puse gheata. Alunecă uşor. Nu sînt chiar aşa de speriat, se gîndi.

— Mergem la mine acasă şi fac ceva de mîncare, zise ea. Nu părea supărată. El îi luă trusa şi păşi alături, în susul potecii, şchiopătând abia vizibil.

— De ce ai mai rămas, dacă ce faci aici te întristează ? îl întrebă.

— Încă doi ani, şi o să am destul ca să-mi pot cumpăra dreptul de a vîna un Mare Russel. Se înroşi, şi fu bucuros că era beznă. Presupun că ţi se pare un motiv destul de caraghios.

— Deloc. Puteai avea unul şi mai caraghios.

El bîjbîi după un răspuns, încercînd să nu remarce brusca ei răcire, dar îl salvă vocea lui Jordan, care striga de sus:

— Craig ! Hei, Craig !

— Aici sînt.

— Vino repede. Bork înjură de mama focului că n-ai pregătit cartuşe. Ţi-am oprit ceva de mîncare.

Restul sarcinilor care-i rămăseseră în tabără au fost mult mai lesne de îndeplinit. Jordan l-a ajutat la treburile de gospodărie şi i-a luat peste picior pe Rice şi Whelan, invitîndu-i să-i ajute. Numai Wilde şi Cobb îi mai spuneau „neînsemnatule". Craig se simţea bine în toate privinţele. Jordan se aşeză lîngă el în cabina de control cînd zburară spre casă, la Bază. Insula Russel se întrezărea albastră spre sud, iar coasta Continentului Principal mărginea spre est marea.

— Iarăşi acasă. Berea şi poligonul, aşa-i, Craig ? spuse Jordan. Poate mergem la vînătoare, ce zici ?

— Sper.

Insula avea aproape 6 500 de kilometri pătraţi de savană şi dealuri unduioase, cu pîlcuri de stejari tineri şi fagi. Pretutindeni mişunau păsări şi animale bune de vînat, aclimatizate de pe Mordin. Razele soarelui scînteiau pe întinderile de kilometri pătraţi ale serelor din spatele palisadelor ionice. Insula-Bază reprezenta promisiunea viitorului planetei, cînd Thanasis va fi ucis pythozonii şi va fi fost la rîndul ei ucisă, iar viaţa prielnică oamenilor, de pe planeta Mordin, le va fi înlocuit pe amîndouă. Insula-Bază însemna acasă.

Era prima echipă a zidului circular care sosea. Wilde raportă două mii de kilometri de zid distrus, cu 50% mai mult decît media belcontinilor dinaintea lor. Barim Vînătorul Şef, îi felicită; era un bărbat voinic, cu voce profundă şi părul cărunt dat pe spate, să i se vadă cele patru puncte roşii de pe frunte. Pentru prima oară Craig dădea mîna cu cineva care ucisese patru Mari Russeli. Barim răsplăti echipa cu o săptămînă de vînătoare. Jordan şi Craig merseră împreună, iar Craig împuşcă douăzeci de căprioare, doisprezece porci şi vreo douăzeci şi cinci de păsări. Tolba lui era mai plină decît a lui Cobb, pe care Jordan nu-l iertă, îl tot luă peste picior şi-l scoase din sărite îngrozitor pe pipernicit.

Odată cu venirea lor la Bază, atmosfera se încinse de bună-dispoziţie şi hohote de rîs, spre bucuria Craig. Îi ajunseră la ureche şi bîrfele proaspete. Barim ordonase imediata punere în

producţie a polenului translocator. Mildred Ames, biologul-şef belcontin, refuzase, însă cum laboratoarele şi echipamentul aparţineau mordinilor, Barim ordonase oamenilor lui să treacă la lucru neîntîrziat. Ea îi replicase aducîndu-şi personalul înapoi în laboratoare, „numai pentru observaţii ştiinţifice”. Sînt geloşi, s-au speriat c-o să le arătăm noi, rîdeau laboranţii mordjni. Şi-o s-o şi facem, pe oasele Marelui Russel!

Craig o zărise de cîteva ori pe domnişoara Ames prin preajma laboratoarelor; o femeie înaltă, suplă. Strîngea buzele ca şi cum ar fi măcinat-o mînia şi amărăciunea. Îl detaşă pe Sidis de la distrugerea zidurilor circulare şi-l făcu laborant-observator. Craig se gîndi mult la ce-i spusese Midori. Îl încîntase în mod special noţiunea aceea de „resorbţie” şi aştepta prilejul s-o plaseze la popotă, de faţă cu toată lumea. Prileijul se ivi într-o dimineaţă, la micul dejun. Echipa lui Wilde şedea la aceeaşi masă cu laboranţii, în sala cu bîrne de lemn şi duşumea pietruită, unde în permanenţă domnea un tărăboi în care cu greu te puteai înţelege cu cineva. Craig nimerise între Cobb şi Jordan, vizavi de un laborant îndesat şi chel, pe nume Joe Breen. Joe a duse vorba despre ridurile circulare, iar Craig prinse ocazia să se amestece în vorbă:

— Cum îşi fac zidurile circulare ? Se mănîncă singure şi cresc din ele însele; asta se numeşte resorbţie.

— Resorb pui de puşcă ! pufni Joe. Da’ îţi place cum se împerechează ?

— Mie nu ! strigă Wilde din capul mesei.

— Ce vor să spună ? şopti Craig la urechea lui Jordan, însă îl auzi şi Cobb.

— „Neînsemnatul” vrea să se iniţieze în realităţile vieţii, zbieră vesel. Cine-i spune ?

— Cine, dacă nu bătrînul Bork ? urlă şi Wilde. „Neînsemnatule”, cînd pe-o ploşniţă zburătoare o apucă senzaţia aia drăguţă, adună o duzină de ploşniţe în jurul ei. Se-ngrămădesc pe un trunchi şi sînt resorbite într-o umflătură din aia rozalie, cum ai văzut tot timpul. După o vreme buboiul se sparge şi ies de-acolo o puzderie de gîndaci. Ai priceput ?

Craig roşi şi încuviinţă din cap.

— Se tîrăsc afară, se plantează singure şi din fiecare iese un trunchi de phytozon, îi explică Jordan. Timp de un an dă frunze ca nebunul. Apoi se transformă într-un trunchi vegetativ.

— Drace ! Am văzut o mulţime de gîndaci din ăştia, murmură Craig. Dar n-am ştiut că sînt seminţele lor.

Cobb pufni în rîs :

— „Neînsemnatule”, ştii cum se numesc gîndacii-băieţi şi cum gîndacii-fetiţe ?

Rîse şi Joe Breen.

— Eşti tăios ca briciul, nu-i aşa, Cobb ? aruncă Jordan. Nu le deosebeşti sexul după nume, Craig; le numeri picioarele.

— Ei. ştii că-i bună ! zise Wilde. Poate au o duzină de sexe şi fiecare sex se înfruptă cu o bucăţică din ceilalţi gîndaci.

— O dată în viaţă e mai bine decît deloc, hohoti Joe. Dar, pe Marele Russel, dacă a venit vorba despre organisme poliploide şi multihibrizi... aş vrea să fim în stare să producem aşa ceva şi la *Thanasis.*

— O să producem după metoda mea, sublinie Wilde. Numai să-mi daţi ocazia.

— Femeile astea belcontine cred că mordinii sînt nişte necioplіţi, interveni Joe. Aşa că păstrează-te pentru Mordin.

— Ba… pe insula Burton trăieşte o micuţă ţintă drăgălaşă. Singurică, Singurica ! zise Wilde.

— Daaa ! „Neînsemnatul” o cunoaşte, apuse Cobb. Te poţi folosi de ea, „neînsemnatule” ?

— Nu !

Craig îşi încleştă palma în jurul ceştii de cafea:

— E... o caraghioasă. Nu dă nimic celorlalţi. Dar e un om deosebit şi cu mult bun simţ.

— Poate că „neînsemnatul” nici n-a încercat, chicoti Cobb, şi-i făcu cu ochiul lui Joe. Cîteodată ajunge doar să le soliciţi pe astea mai blînde.

Pufniră toţi în rîs. Craig se încruntă şi scrîşni din măsele.

— Eu sînt omul care-o s-o solicite ! Daţi-mi doar ocazia, urlă Wilde.

— Bătrînul Bork o să se ducă acolo cu punctele lui roşii strălucind şi ea o să cadă pe spate ca unsă, strigă Joe.

— Da, şi el o să afle că bătrînul Cobb a trecut pe acolo înaintea lui, se-necă de rîs Cobb.

Soneria anunţă începerea lucrului. Bărbaţii se ridicară în troncănit de picioare şi tîrşit de scaune.'

— „Neînsemnatule”, tu continui pînă luni treaba la sere, zise Wilde. Apoi trecem la o nouă muncă de teren.

Craig ar fi dorit să se întoarcă de îndată pe teren. Brusc, simţi o aversiune pronunţată pentru Bază.

Noua muncă de teren însemna împrăştierea polenului translocator deasupra mai multor arii ale Continentul de Nord unde, văzute din aer, brazdele de argint din lăuntrul verdelui închis semnalau infiltrările de phytozoni în poziţiile ocupate înainte de *Thanasis*. Ucigaşii fără flori se polenizau natural, prin vînt, căci aveau sexele pe plante separate. Cicatricele zidurilor circulare alcătuiau un desen în filigran suprapus de-a lungul şi de-a latul a jumăţi din continent, acoperit cu irizaţiile argintii ale culturii pure de phytozoni, acolo unde *Thanasis* făcuse odată raagii. Wilde trecea pe hartă noile ziduri circulare ce urmau să fie aruncate în aer cu prilejul următoarei descinderi. Era cald, asudau muncind în haine negre de protecţie şi cu cască. Erau toţi contaminaţi, mîncau raţii din conserve şi uitaseră de focurile de tabără. După două săptămîni, încărcătura de polen se terminase şi aterizară pe insula Burton, unde petrecură jumătate de zi la decontaminare. De cum i se ivi prilejul, Craig evadă şi se grăbi să coboare poteca ce ducea spre defileu.

O găsi pe Midori lîngă apă. Se scăldase, şi rochia galbenă, umenă, îi modela trupul; din păr îi picurau stropi străvezii, Craig nu se putu stăpîni să nu se gîndească ce-ar fi fost dacă sosea cu cîteva minute mai degrabă şi-şi aminti vocea răguşită a lui Cobb; „*cîteodată ajunge doar să le soliciţi pe astea mai blînde*”. Micuţe frunze de phyto, desenate ciudat cu auriu, roşu-aprins şi verde, se lipiseră de braţele şi umerii ei goi. Păreau făcute anume pentru ea şi erau minunat de frumoase şi ele, şi Midori, şi defileul. În Craig urcă o durere înceată.

Ea se bucură să-l vadă, dar se întristă cînd auzi despre polenul translocator. O phyto se lăsă pe mîna lui Craig şi el încercă să schimbe subiectul:

— De ce vin aşa pe noi ? Băieţii zic că ne sug sîngele, dar eu ştiu altceva.

— Ba chiar iau mostre fluide de sînge, însă aşa de neînsemnate, încît nu simţi şi nici nu-ţi face rău.

— Chiar iau ? îşi scutură frunza de pe mînă. Chiar fac asta ?

— Probe mici, mici. Le stîrnim curiozitatea.

— Ha ! Adică ne gustă ? Dacă ele pot să ne mănînce pe

noi, cum se face că nici noi, nici porcii, nici dinotherii nu putem să le mîncăm pe ele ?

— Prostii, Roy ? Nu ne *mănîncă!* Bătu din piciorul gol. Vor să ne înţeleagă; singurele simboluri pe care le utilizează sînt atomii, grupele de elemente cu reacţii chimice similare, ionii şi aşa mai departe. Rîse. Uneori mă întreb ce cred despre noi. Poate cred că sîntem nişte seminţe gigantice. Sau poate cred că, fiecare în parte, sîntem o unică şi teribil de complicată moleculă.

Atinse cu buzele o mică phyto, roşu-aprins şi argintie, de pe încheietura mîinii şi frunza i se aşeză pe obraz:

— Ăsta e modul lor de a încerca să convieţuiască cu noi.

— Totuna ! Tot că ne mănîncă se cheamă, se încăpăţînă el.

— Mănîncă doar apă şi soare. Nu pot concepe viaţa care se hrăneşte cu altă viaţă. Bătu iar din picior. „Ne mănîncă” ! Of, Roy, mai degrabă ne sărută !

Craig îşi dori în acea clipă să fie o frunză, să-i atingă braţul catifelat şi cald, şi umerii, şi obrazul... Respiră adînc:

— Eu ştiu un fel de sărut mai... bun.

— Da, Roy? îşi plecă Midori privirile.

— Da, ştiu, şovăi el şi îşi frecă palmele derutat, pentru că nu avea idee ce să mai facă si să mai spună în continuare. Midori, eu... într-o zi.., eu...

— Da, Roy? Vocea ei era moale.

— Hei ! răsună un strigăt din susul potecii. Era Wilde care cobora cu paşi mari şi rînjea arătîndu-şi dinţii de cal.

— Moş Toyama ne ameninţă cu o petrecere, haideţi. Se uită mai atent la Midori şi fluieră. Ei, drăgălaşo, arăţi destul de bine ca să, te mănînc.

— Mulţumesc, domnule Wilde, răspunse ea rece.

Urcînd poteca, Wilde făcea conversaţie în vervă :

— Pe Belconti am învăţat să dansez *tanko.* I-am zis lui moş Toyama că, dacă ne cîntă, o să-i dansăm amîndoi după ce mîncăm.

— N-am deloc chef să dansez, i-o reteză Midori cu buzele subţiate.

La masă, Wilde şi Cobb o încadrară şi se luară la întrecere care să-i facă mai grosolan curte; continuară şi în salon. Craig discuta cu Helen Toyama într-un colţ. Ea, o femeie durdulie şi

placidă, se făcea că nu aude necioplitele poveşti vînătoreşti pe care le înşirau de zor Jordan, Rice şi Whelan. Taica Toyama se mai ţinea pe picioare, deşi înghiţise un potop de vin fierbinte; în ultima vreme se subţiase, îmbătrînise şi se şubrezise văzînd cu ochii. Craig nu-şi lua ochii de la Midori. Wilde congestionat, mai că ţipa şi nu se putea stăpîni să nu pună tot timpul mîna pe ea. Dădea pe gît vinul pahar după pahar. Deodată, ţîşni în picioare sprijinită pe urmărul ei:

— Hei, un toast ! zbieră şi ridică paharul. În picioare bărbaţi! Puştile sus pentru drăgălaşa Midori !

Se ridicară şi băură pînă la fund. Wilde sparse paharul în mînă, băgă un ciob în buzunar şi altul i-l întinse lui Midori ca pe o ofrandă. Ea refuză tăcut şi Wilde rînji:

— O să ne vedem cam des de-acuma, amicilor. Vreau să zic că Barim vă mută la Bază. Laboranţii noştri vin aici săptămîna viitoare să culeagă ce le e de folos din aparatura voastră.

Faţa lui taica Toyama, cu contururi subţiri, blajine, păli:

— Am înţeles întotdeauna că insula Burton o să rămînă un sanctuar pentru studiul phytozonilor.

— Mordnii n-au înţeles asta niciodată, moşule.

Toyama îşi roti ochii neajutorat de la Midori la Helen:

— Cît timp avem ca să punem la punct ce-am început ?

Wilde dădu din umeri :

— Să zicem că o lună... dacă vă trebuie chiar atîta.

— Ne trebuie. Chiar mai mult.

Mînia îi altera uşor vocea.

— Nu putem rămîne aici măcar pînă vine nava de asistenţă de pe Belconti ?

— De douăzeci de ani asta-i casa noastră, interveni cu blîndeţe şi Helen.

— O să-l rog pe Vînător să vă lase cît poate, răspunse Wilde mai îmbunat. Dar imediat ce iese e recoltă nouă de seminţe de translocator linie-pură, din serele supraîncălzite, vrea să se însămînţeze şi insula asta. Sperăm să obţinem efecte maxime pe un teritoriu virgin.

Taica Toyama clipi şi încuviinţă vag.

— Mai vreţi vin ? întrebă uitîndu-se la fiecare în parte.

Cînd Wilde şi Midori dansară, melodia lui taica Toyama sună straniu pentru Craig; îi păru la fel de tristă ca piuitul

frunzelor de phyto.

„Hibrizii ăştia translocatori sînt mortali sută la sută, chicoteau laboranţii. Sistemele lor libere au o mare stabilitate termală, şi asta i-ar putea îmbrobodi pe netrebnicii ăia de phytozoni cu o febră contagioasă.” Indicele lor de recombinare era fantastic. Ar trece, desigur, un timp pînă la efectul final, decisiv şi spectaculos. Frunzele de phyto se infiltrau însă cu tot mai multă încăpăţînare în ariile ocupate pînă deunăzi de *Thanasis.* Nemernicii ăia de belcontini ar fi trebuit să pornească translocaţia de ani de zile, se văicăreau laboranţii. Speriaţi, îşi făcuseră meseria în dorul lelii pentru că voiau planeta asta numai pentru ei. Dar o să vedeţi voi ! Aşteptaţi numai !

Craig şi Jordan se împrieteniră la toartă. Într-o după-amiază Craig îl aştepta la o masă din barul ca o peşteră plină de fum de la Bază. Pe poligonul de trageri, cu o oră mai înainte, doborîse trei ţinte care conturau perfect trei Mari Russeli şi-l bătuse pe Jordan cu zece puncte. Barim se nimerise pe-acolo şi îl felicitase numindu-l laudativ : „puşcă semeaţă”. Craig încă radia de mîndric. Îl zări pe Jordan croindu-şi drum, cu berea în mîini, printre mesele înghesuite, gălăgioase, şi groapa în care se învîrtea pe foc friptura de porc. Aşeză binedispus sticlele pe masa de lemn negeluit.

— Bea, vînătorule ! Azi o meriţi din plin. Craig îi întoarse sîmbetul şi sorbi îndelung.

— Parcă-mi înţepenise mintea, zise. Parcă n-am trais eu.

Bău şi Jordan şi se şterse cu dosul palmei :

— Aşa e şi de-adevăratelea. Te transformi într-o singură carabină mare.

— Cum e, Jordan ? Cum e cu adevărat ?

— Nimeni nu poate spune. Privirile i se rătăciră în fum. Nu mănînci două zile, treci prin toate ceremoniile vînătorii, ajungi să ai capul uşor şi să te simţi ciudat, de parcă n-ai avea nici nume, nici familie. Apoi... nările îi fremătară şi-şi încleştă pumnii -, apoi... ei bine... apare Marele Russel şi se apropie şi devine tot mai mare, din ce în ce mai mare, umplînd întreaga lume. Numai noi doi în întreaga lume. Păli şi închise pleoapele. Asta-i clipa ! O, da... Asta-i clipa unică...

Deschise ochii şi-l contemplă solemn pe Craig :

— Am tras în ţintă ca *şi* cum ar fi fost altcineva în locul

meu, exact cum ai spus tu. Şi am *simţit* că lovesc! în plin.

Inima lui Craig bătea să-i spargă pieptul. Se apleca în faţă :

— Ţi-a fost frică, măcar un pic ?

— Nu ţi-e frică pentru că tu însuţi eşti Marele Russel... Simţi cum te lovesc propriile gloanţe şi ştii că de-acum înainte n-o să-ţi mai fie frică niciodată. E ca un dans sacru pe care tu şi Marele Russel îl dansaţi de un milion de ani. Şi, undeva în adîncul tău, dansul acela nu se mai opreşte pînă în clipa morţii.

Jordan clipi, se îndreptă şi-şi luă sticla.

— Am visat mult la clipa asta, mărturisi Craig şi observă că-i tremură mîinile. Mă trezeam speriat şi transpirat. Oricum, am trimis cu nava cu care, aţi venit voi cererea către Consiliul Vînătorilor.

— Ai să-l nimereşti din primul foc. Ai auzit că Vinătorul ţi-a zis „puşcă semeaţă” !

— Da ! De la ce distanţă ! rînji Craig.

— Mişcă-ţi tîrtiţa aia grasă, Jordan ! îl îmboldi un strigăt voios. Era Joe Breen, laborantul îndesat şi chel. Ţinea strîns la piept şase sticle, cu mîini păroase. Sidis i se alătură.

— Asta-i Sidis, ochiul meu belcontin, îl recomandă Joe.

— Ne cunoaştem, a lucrat la zidurile noastre circulare, răspunse Jordan, Salut, Sidis,

— Salut, Jordan ! Salut, Roy ! Nu v-am văzut prea des pe-aici.

Şi el, şi Joe se aşezară. Joe desfăcu sticlele.

-— Lucrăm mai mult afară, explică Craig.

— O să lucraţi şi mai mult, imediat ce dăm drumul seminţei de translocator linie-pură, îl încurajă Joe. E aproape gata. Sidis face pui în fiecare zi.

— Tu obţii seminţele, noi o să le semănăm, conveni Jordan. Sidis, de ce nu scapi de Joe, ca să vii iar la zidurile circulare ?

— Am prea multe de învăţat aici, în laboratoare. Toţi o să ne cîştigăm faima de pe urma a ceea ce facem, dacă Joe şi ai lui n-o să ne omoare înainte să publicăm studiile.

— Dă-le dracului de laboratoare ! Mie daţi-mi muncă de teren, zise Jordan. Aşa-i, Craig ?

— Aşa-i. Afară, cu frunzele de phyto, e curat şi bine. Cu resorbţia asta a lor termină imediat cu putregaiul şi

mortăciunile...

— Mi se-ntoarce stomacul pe dos, pufni Joe şi trînti sticla pe masă. Berea te-ndeamnă la poezie, „neînsemnatule”. Vrei să spui de fapt că-şi mănîncă morţii şi propriul găinaţ. Acu, fă o poezie din chestia asta !

Pe Craig îl cotropea încet-încet slăbiciunea binecunoscută, acea mînie neputincioasă.

— Cu ele totul e viu fără întrerupere, zise. Poţi spune că tot ce mănîncă e apă şi soare.

— Mănîncă apă şi rahat de heliu, îl repezi Joe. Un belcontin de-odinioară, unul Toyama, credea că pot cataliza fuziunea hidrogenului.

— Pot, interveni Sidis. Pot creşte şi în întuneric, şi sub pămînt, şi iarna. Cînd nu te gîndeşti la chestia asta, sînt chiar foarte frumoase.

— Şi tu eşti un idiot de poet, nu se lăsă Joe. Toţi belcontinii sînt poeţi.

— Nu sîntem. dar ar fi fost bine să avem mai mulţi poeţi, rosti blajin Sidis. Roy, n-ai uitat ce ţi-am spus odată ?

— Eu nu-s poet, se posomorî Craig. N-am făcut în viaţa mea o rimă.

— Lasă-l pe Craig. Barim l-a numit azi dupa-masă pe poligon, „puşcă semeaţă”, spuse Jordan. Joe, tipul ăla Toyama, e încă aici, pe insula Burton. Avem ordin să-l mutăm la Bază.

— Pe Marele Russel ! Trebuie că stă aici de vreo douăzeci de ani, se minună Joe. Cum naiba de-a suportat?

— Şi-a adus nevasta. Craig face trei ani de cînd e aici şi suportă.

— Şi-ncepe s-o dea pe poezie, se strîmbă Joe. „Neînsemnatule”, mai bine te-ai căra acasă cu prima navă de asistenţă, cît încă mai eşti bărbat... cît eşti de bărbat.

Craig o găsi pe Midori singură în casa care deja părea părăsită. Tablourile şedeau legate vraf lîngă lăzile cu cărţi şi haine. Îi zîmbi ostenită şi tristă :

— E greu, Roy. Nu vreau să plec de-aici. Nu suport! nici măcar să mă gîndesc la ce o să-i faceţi insulei mele.

— Eu nu mă gîndesc niciodată la ce facem, ci numai că aşa trebuie să facem. Pot să te ajut la împachetat?

— Am terminat. Am muncit zile întregi. Şi acum Barim nu ne dă cu ce să ne transportăm cutiile cu eşantioane. Era gata să

plîngă. Taica Toyama e distrus.

Craig îşi muşcă buza:

— La naiba, putem să cărăm cincizeci de tone. Avem loc. De ce nu-l rogi pe domnul Wilde să le ia totuşi?

Ea îi strînse braţul şi privi în sus, spre el.

— Ai face-o tu, Roy ? Eu... nu vreau să-i cer nimic. Cutiile sînt stivuite afară, lîngă peretele laboratorului.

Craig găsi momentul potrivit după cină, la familia Toyama. Wilde renunţase să-i facă curte lui Midori şi-şi căra afară, butelca de vin. Craig ieşi după el şi-l Wilde se uita la cer; amîndouă lunile pluteau sus, pe o cîmpie limpede de stele.

— Ce ziceai că-i în cutii ?

— Eşantioane, mostre, diapozitive şi... mă rog, materie brută. Pentru ei reprezintă un soi de obiecte de artă.

— Acuma-s toate ale noastre. Trebuie să le distrug. Of, fir-ar a dracului ! Bine, dacă vrei să-ncarci toate alea la bord, n-ai decît. Chicoti. Am cam aranjat cu Midori să ieşim la o ultimă plimbare jos, în defileul ăla al ei. Am să-i spun că încarci cutiile. Îl înghionti. Poate m-ajută, ce zici?

După ce stivui şi legă cele patruzeci de cutii, Craig înălţă aerodina la vreo treizeci de metri, să-i testeze comportarea. Prin fereastra laterală îl văzu pe Wilde şi Midori ieşind din casa Toyama şi coborînd pe poteca dinspre defileu. Wilde o ţinea după umeri. Craig ateriză şi se întoarse, dar petrecerea nu-i mai făcu nici o plăcere. Timp de un ceas se plimbă pe afară cuprins de o mînie surdă, dureroasă. Apoi ieşiră şi băieţii, certîndu-se zgomotos.

— Hei, Craig! Pe unde-ai umblat ? îl bătu Jordan pe umăr. Adineaori am pariat cu Cobb că mîine-l baţi la trageri, cum m-ai bătut şi pe mine. Îi umflăm berea, ce zici ?

— Pe dracu, zise Craig.

— Ei, aş ! Haide să dormi un pic !

— Nu mi-e somn.

— Pariez că bătrînul Bork a împuşcat deja o păsăruică de colivie, se băgă în vorbă Cobb.

Rîseră cu toţi în afară de Craig.

— Hai, Craig, îl îndemnă Jordan. Mîine trebuie să fii odihnit. Dacă nu-l baţi pe Cobb, te reneg.

— Bine, dar nu mi-e somn.

Cînd au plecat dimineaţă la Bază, Craig conducea şi nu

avu prilejul să schimbe nici o vorbă cu Midori. Nici nu era sigur că dorea să găsească prilejul. Pe poligon Cobb îl bătu la trageri rău de tot; se îmbătă turtă. A doua zi se trezi zgilţîit de Jordan.

— Ieşi imediat ! Să nu te prindă Bork dormind. S-a întîmplat ceva aseară în locuinţele belcontinilor şi e turbat de furie.

Patru ore mai tîrziu Craig ateriză la centrul de pe insula Burton cu o încărcătură de seminţe de translocator linie-pură. Echipa era în costume negre de protecţie. Craig se simţea rău; era ameţit. Wilde părea că-şi ieşise din minţi. Ordonă oamenilor să însămînţeze potecile şi pajiştile din jurul clădirilor. Craig şi Jordan însămînţară poteca dinspre defileu şi zona din jurul stîncilor. La sfîrşit se odihniră puţin pe bolovanul de cuarţ. Abia acum Craig privi împrejur; frunzele de phyto tremurau piuind deasupra capetelor lor, trunchiurile ce urcau panta metamorfozau prin dantelăria ramurilor lumina aurie a soarelui într-o intensă lumină selenară, ce scăpăra pe stîncile de cuarţ şi-n valurile mici ale cascadei. Oare o să mai vadă toate astea vreodată ? Oricum, nu ca astăzi...

— Ia zi, nu-i aşa că-i drăguţ pe-aici ? remarcă Jordan. Parcă te-nfioară, nu ? Într-o zi o să fie un teren de vînătoare clas întîi!

Au urmat luni de muncă îndîrjită pe teren. La Bază au murit şase oameni din pricina unui sistem-liber muatant, înainte de a putea fi sintetizat un imunizator. Un virus scăpat de sub control a nimicit o întreagă recoltă de seminţe. Atmosfera, cîndva jovială, devenise mohorîtă, sumbră, iar laboranţii mordini şuşoteau despre un sabotaj belcontin. În prima lui zi liberă, Craig alese o aerodină de agrement, o căută pe Midori la locuinţele belcontinilor şi o invită la plimbare. Ea veni în bluză albă cu perle la gît şi o fustă vaporoasă, albastru cu galben. Părea tristă, cu faţa ei miniaturală pe jumătate visătoare şi privirea absentă. Cînd înălţă aerodina la o milă şi se îndreptă spre sud, Craig uită că fusese supărat pe ea şi încercă să o înveselească:

— Eşti drăguţă aşa îmbrăcată, ca o frunză de phyto.

Ea zîmbi vag :

— Sărmanele mele frunze ! Ce dor mi-e de ele!... Unde mergem ?

— Instula Russel e acolo jos, drept înainte. Vreau să vezi pe Marele Russel.

— Vreau să-l văd.

O clipă mai tîrziu scoase un ţipăt mic şi-i încleştă braţul:

— Uită-te la culoarea cerului, spre dreapta !

Era o pată, un nor de culori ce licăreau pe bolta altminteri senină.

— Frunze migratoare, zise el. Le vedem tot timpul.

— Ştiu. Hai să ne apropiem. Te rog, Roy.

El coti spre norul verde-auriu, care se pulveriză în milioane de frunze purtate spre nord-vest de adierea vîntului, fiecare cu sacul ei opalescent de hidrogen umflat.

— Dau frumuseţe văzduhului, şopti Midori. Aproape plîngea, însă ochii îi scînteiau de încîntare, nu lacrimi.

— Roy, intră în nor, te rog.

E ca atunci cînd picta în defileu, gîndi Craig. Aşa îi plăcea cel mai mult. Egală viteza vîntului în interiorul norului şi pierdu instantaneu orice noţiune a mişcării. Frunzele viu colorate ascundeau şi pămîntul, şi marea şi cerul. Craig se simţi suspendat ameţitor în nicăieri şi se apropie uşor de Midori, care deschisese geamul să pătrundă înăuntru piuitul şi mireasma înţepătoare.

— E aşa de frumos, încît abia pot suporta ! Ele n-au ochi, Roy. Noi trebuie să ştim în locul lor cît sînt de frumoase.

Şi începu să piuie şi să scoată triluri cu vocea ei cristalină. O frunză de phyto, cu filigran stacojiu, verde şi argintiu, căzu pe mîna întinsă, şi ea îi cîntă. Frunza îşi dezumflă balonul şi-şi tremură aripile catifelate. Craig se îndepărtă puţin, stingherit:

— Se poartă de parcă te-ar cunoaşte.

— Ştie că o iubesc.

El se încruntă :

— Dragostea e ceva atît de neasemuitor... Nu aşa înţeleg eu dragostea.

Ea ridică privirea :

— Şi cum înţelegi, tu dragostea, Roy ?

— Păi, vrei să-i aperi pe oamenii pe care-i iubeşti, să faci ceva pentru ei. Roşi. Ce poţi face pentru un phytozon ?

— Opreşte-i să le extermine, zise ea în şoaptă.

— Te rog, nu începe iar. Nici mie nu-mi place să mă gîndesc la asta, dar ştiu că trebuie să o facem.

— Niciodată ! se aprinse Midori. Uită-te la toate nuanţele astea, la culorile de afară. Taica Toyama îşi aduce aminte de vremea cînd aproape toate frunzele de phyto erau verzi. Cu timpul şi-au dezvoltat noi pigmenţi pentru a sintetiza antidoturi împotriva lui *Thanasis.* Ridică vocea. Toate culorile şi formele lor sînt gînduri noi ale acestei stranii, neconceput de puternice minţi biochimice pe care o alcătuiesc. Norul acesta e un mesaj dintr-o parte într-alta a minţii planetei. Te sperie asta ?

— Cred că tu mă sperii. Se îndepărtă mai mult. N-am ştiut că s-au schimbat într-atît.

— Cine a stat aici destul ca să observe ? Cine priveşte în jur ca să vadă ? Îi tremurau buzele. Dar gîndeşte-te numai la agonia şi transformările lor de-a lungul atîtor ani de cînd oamenii tot încearcă să ucidă planeta asta. Ce-ar fi dacă ceva… într-un fel… ar *înţelege* deodată totul ?

Lui Craig i se zbîrli părul şi se mută şi mai departe. Se simţea nedreptăţit de soartă, singur, fără noţiunea timpului sau a locului sau a mişcării în norul acela ca un univers de frunze parfumate, piuitoare.

— La dracu' ! Planeta asta îi aparţine Marelui Russel, rosti aspru. O să-nvingem totuşi. Cel puţin, frumoasele astea n-o să mai pună stăpînire niciodată pe Bază pe Insula Russel. Seminţele lor nu pot să păşească pe apă.

Ea continua să-l privească în ochi, judecîndu-l, rugîndu-l sau întrebîndu-l… Craig nu-i putea defini expresia ambiguă. Însă nici nu-i putea ţine piept:

— Scutură chestia aia de pe mînă, îi porunci. Inchide geamul. Ies de-aici.

După o jumătate de oră, Craig plana cu aerodina deasupra ierbii verzi, robuste şi a stejarilor din Insula Russel. Îl prinse pe Marele Russel pe ecranul teleobiectivului şi-l urmări cum prindea şi omora un bizon. Midori respira greu.

— Trei metri jumătate pînă la umăr, patru tone şi totuşi păşeşte uşor ca o pisică, spuse Craig mîndru. Are păr sîrmos, lung şi roşcat. Petele alea albăstrii, fără blană, sînt ca o armură.

— Nu-i ajung numai dinţii enormi să omoare animalele pe care le mănîncă ? Ce duşmani îl pîndesc ca să mai aibă nevoie şi de coarne şi de ghearele uriaşe ?

— Alţii ca el, Şi noi, oamenii. Băieţii noştri o să-l vîneze aici, pe planeta astă, ca să devină bărbaţi. Bărbaţii noştri o să-l

vîneze ca sa-şi lecuiască sufletele.

— Tu îl iubeşti, Roy, nu-i aşa ? Ştiai că eşti puţin poet ? Nu reuşea să-şi desprindă privirea de pe ecran. E într-adevăr, impunător, sălbatic şi înspăimîntător, nu are frumuseţea care place femeilor.

— Zguduie toată planeta cînd păşeşte ! E nevoie de patru gloanţe bine ţintite ca să-l doboare, continuă mîndru, de parcă n-ar fi auzit-o. Aleargă şi scoate răgete îngrozitoare ca şi cum ar fi sfîrşitul lumii... O, Midori! O să vină şi ziua mea !

— Şi dacă te omoară ?

— E cea mai frumoasă moarte ! Strămoşii noştrii pe Mordin îl înfruntau cu arcul şi săgeata. Chiar şi acum uneori, ne adunăm în cete, legaţi prin jurămînt, şi pînă la moarte împotriva lui cu arcuri şi săgeţi.

— Am citit despre cetele voastre. Îmi închipui că sînt altceva decît îţi doreşti.

— Nu chiar, O astfel de ceată, legată prin jurămînt, e cea mai mare onoare ce i se poate face unui bărbat. Dar îţi mulţumesc că măcar încerci să înţelegi.

— Vreau să înţeleg. E dorinţa mea cea mai mare, Roy. Deci... înseamnă că nu poţi crede în propriul curaj pînă nu îl înfrunţi pe Marele Russel ?

— Tocmai asta nu sînt capabile să înţeleagă femeile. Se uită în ochii ei şi văzu că încă mai persistă în apele lor întunecate acea întrebare sau ce altceva era. Fetele devin femei în mod automat, în timp ce bărbatul trebuie să se autocreeze. E ca şi cum nu aş putea căpăta curaj bărbătesc decît după ce îl smulg Marelui Russel. Cînţi şi participi la un întreg ritual cu sare şi foc... după care mănînci inima Marelui Russel... N-ar trebui să-ţi vorbesc despre lucrurile astea, fiindcă ai să pufneşti în rîs.

— Mai degrabă îmi vine să plîng, mărturisi Midori. Sînt mai multe feluri de curaj. Chipul său era straniu, îl privea fix în ochi. Adevăratul curaj trebuie să-l găseşti în inima ta, nu in inima Marelui Russel.

— Nu pot. Încleştă pumnii şi-şi întoarse privirile de la ea. Sînt un nimic pînă nu-l înfrunt pe Marele Russel.

— Du-mă acasă, Roy, mi-e teamă că încep să plîng. Eu nu sînt prea curajoasă.

Zburară spre Bază în tăcere. Cînd Craig o ajută să coboare din aerodină, Midori plîngea cu adevărat. O clipă îşi

sprijini capul de pieptul lui şi un parfum înţepător de frunze se înălţă din părul ei.

— La revedere, Roy, îi spuse abia auzit. Apoi se întoarse şi o luă la fugă.

Craig n-a mai văzut-o. Echipa lui Wilde îşi petrecea timpul pe teren, aruncînd în aer zidurile circulare şi plantînd în loc seminţe de *Thanasis*. Era mulţumit să fie departe de Bază, unde atmosfera devenise din posomorîtă apăsătoare. Pe tot Continentul de Nord noile mlădiţe de phytozoni, argintii, verzi şi roşcate, pătau verdele intens al zonelor în care creştea *Thanasis.* Şi celelalte echipe de distrugere a zidurilor circulare raportau acelaşi lucru în Continentul Central şi în cel de Sud. Wilde se dezlănţui ca un sălbatic, Cobb înjura cu foc orice fleac; pînă şi seninul Jordan încetă cu glumele.

Într-o noapte, în tabăra din cîmp, Craig îl auzi prin somn pe Wilde cum urla şi insista cu întrebări neroade în aparatul de transmisie din interiorul aerodinei. Ieşi apoi afară şi începu să înjure pînă îi trezi pe toţi.

— Phytozonii au invadat Insula-Bază, le comunică furibund. Răsar tulpini peste tot.

— Pe Marele Russel din ceruri! sări Jordan în picioare, treaz de-a binelea. Cum naiba au reuşit ?

— Le-au plantat bastarzii de pe Belconti, uite cum ! zbieră Wilde. Oamenii lui Barim i-au arestat pe toţi şi-o să-i judece după legea Taberei.

Cobb înjura continuu, cu voce monotonă.

— Na, crapă cremenea ! spuse Jordan.

— Nu putem să dăm drumul acolo seminţelor de *Thanasis,* constată Whelan. Ce-o să facem ?

— O să le omorîm. cu mîna, se răţoi Wilde. Plantăm aici ce-a mai rămas din seminţe şi mergem să le dăm o mînă de ajutor.

Craig încremenise nevenindu-i şă-şi creadă urechilor. Puţin după prînz ateriză la Bază, pe teritoriul infestat dincolo de poligonul de lansare a rachetelor de urgenţă. Wilde se decontamină şi imediat plecă să-l vadă pe Barim, în timp ce echipajul rămase să decontamineze aerodina. La ieşirea din tunelul de iradieri îi aştepta Wilde.

— „Neînsemnatule”, vino cu mine ! urlă.

Craig îl urmă în clădirea de piatră cenuşie de la marginea

cîmpului. Wilde îl îmbrînci înăuntru, spuse: „Uite-l, Vînătorule !” şi închise uşa.

Pereţii de piatră erau decoraţi cu puşti, arcuri şi suliţe. Corpolentul Vînător Şef, cu ochi de gheaţă sub părul bogat, cărunt şi cele patru puncte roşii de pe frunte, stătea la un birou de lemn, cu faţa spre uşă. Îi făcu semn spre scaunele înşirate de-a lungul peretelui, iar Craig se aşeză simţind că are deja gura uscată.

— Roy Craig, ai să fii judecat pentru viaţă şi onoare, conform legii Taberei, spuse Barim tăios. Jură pe sîngele Marelui Russel să spui adevărul.

— Jur pe sîngele Marelui Russel să spun adevărul.

Lui Craig i se păru că vocea îi sună strident şi fals. Începu să transpire.

— Ce ai spune despre cineva care a trădat în deliberat proiectul nostru de a distruge phytozonii ?

— Ar fi vinovat de trădarea vînătorii şi ar trebui scos în afara legii.

— Foarte bine. Barim îşi frecă mîinile, se aplecă înainte şi-l sfredeli cu privirea lui de oţel. Ce i-ai spus lui Bork Wilde că se află în cutiile alea pe care le-aţi adus din insula Burton ?

Lui Craig i se încrîncenă stomacul :

— Diapozitive, eşantioane, probe ştiinţifice, domnule.

Barim îl interogă nemilos în legătură cu cutiile. Craig încerca cu disperare să spună adevărul fără să menţioneze numele lui Midori. Barim îl forţă să o numească, apoi îl întrebă ce crede despre atitudinea ei. Craig se simţea încolţit, îl treceau toate năduşelile şi îl copleşea o frică din ce în ce mai ascuţită. Continua să-l privească în ochi pe Barim, ocolind adevărul cît îi stătea în putinţă, pentru a nu o implica pe Midori. În cele din urmă Barim rupse vraja privirilor şi izbi cu pumnul în masă:

— Te-ai îndrăgostit de Midori Blake, băiete ?

Craig îşi plecă ochii:

— Nu ştiu. Cum să ştii cînd iubeşti ? se gîndi. Ştii tot aşa cum ştii că trăieşti. Îmi plăcea să fiu în preajma ei... Cred că nu m-am gîndit niciodată. Dacă trebuie să te gîndeşti la asta, înseamnă că nu iubeşti, eşti doar prieten, îşi spuse în sinea lui. Nu, nu cred că o iubesc, domnule, rosti în sfîrşit.

— Seminţele de phytozoni au ajuns aici în cutii, zise Barim. Cine le-a plantat ?

Craig îi evită privirea :

— Pot să umble şi să se planteze singure, domnule. Probabil că au scăpat.

Gura i se uscase de parcă ar fi înghiţit praf de puşcă.

— Midori Blake ar fi în stare, din punct de vedere moral, să le elibereze ?

Craig se crispă :

— Din punct de vedere „moral”... Nu prea ştiu ce vrea să spună cuvîntul, domnule.

— Vreau să spun: ar avea ea curajul să vrea să o facă şi să o şi facă ?

O gheară de gheaţă îi strînse inima lui Craig. Se uită în ochii lui Barim:

— Nu, domnule ! N-am să cred niciodată aşa ceva despre Midori !

Barim zîmbi furibund şi lovi iar cu pumnul In masă.

— Wilde ! strigă. Adu-le înăuntru !

Intră întîi Midori, în bluză albă şi fustă neagră. Era palidă, dar stăpînă pe ea, şi-i zîmbi uşor lui Craig. Urmă Mildred Ames, suplă, cu faţa prelungă, în alb. Urmă apoi Wilde, încruntîndu-se ameninţător. Wilde se postă între Craig şi d-ra Ames.

— Domnişoară Blake, e limpede că tînăml Craig a fost fraierul dumitale, aşa cum ai şi mărturisit de altfel. În fapt, mărturia dumitale încheie procesul, minus sentinţa care o să urmeze. Te mai rog încă o dată să spui de ce ai făcut-o.

— Nu aţi înţelege, răspunse Midori, Fiţi mulţumit cu ce ştiţi.

Vorbea încet, dar hotărît. Lui Craig aproape îi venea rău de deznădejde.

— Pot să înţeleg, însă nu să trec cu vederea insistă Barim. E spre binele dumitale să cunosc motivul. S-ar putea să fii nebună.

— Ştiţi prea bine că sînt sănătoasă. O ştiţi doar.

— Da. Umerii largi ai lui Barim se încovoiră. Atunci măcar inventează un motiv. Părea că o roagă. Spune că urăşti planeta Mordin. Spune că mă urăşti pe mine.

— Nu urăsc pe nimeni. Mi-e milă de voi toţi, spuse Midori.

— O să vă dau eu un motiv ! sări în picioare Ames, cu obrajii în flăcări. Faptul că folosiţi cu nesăbuinţă, iresponsabil translocatorul pune viaţa tuturor în pericol. Acceptaţi

înfrîngerea, şi să ne ducem acasă!

Intervenţia ei îl ajută pe Barim să-şi recapete calmul; zîmbi:

— Te rog să stai jos, domnişoară Ames. În trei luni nava de asistenţă o să te ducă spre locuri mai sigure. Noi însă nu o să acceptăm niciodată înfrîngerea şi nici nu o să ne temem de moarte. N-avem nevoie de lacrimile dumitale sau ale altcuiva.

D-ra Ames se aşeză sfidătoare. Barim îşi din nou privirea spre Midori şi chipul i se înăspri:

— Domnişoară Blake, te faci vinovată de trădarea vînătorii. Ţi-ai trădat semenii în lupta cu forme de viaţă străine. Dacă nu admiţi un motiv cît de cît uman, trebuie să trag concluzia că îţi renegi propria condiţie de om.

Midori nu răspunse, Craig îi furişă o privire; stătea dreaptă, mîndră, cu picioarele ei mici lipite, cu mîinile strînse în poală. Barim bătu cu pumnul în masă şi se ridică:

— Foarte bine. Ţinînd seamă de legea Taberei, te condamn la izolare de semenii tăi. Eşti femeie şi nu aparţii neamului mordin, aşa că voi face uz de o mare severitate. Vei fi transportată pe insula Russel, fără să poţi beneficia de nimic făcut de mîna omului. Ai să te hrăneşti cu rădăcini şi boabe asemănătoare tipului de viaţă de pe Pămîntul pe care l-ai trădat de bunăvoie. Dacă ai să supravieţuieşti cînd o să sosească nava de asistenţă de pe Belconti, ai să fii trimisă acasă cu ea. O privi tăios. Ai ceva de spus înainte de a-ţi aplica pedeapsa ?

Cele patru puncte roşii străluceau în contrast cu paloarea apărută brusc pe fruntea Vînătorului. Ceva se frînse în Craig; sări în picioare şi strigă spărgînd liniştea:

— Nu puteţi face asta, domnule ! E mică şi lipsită de apărare ! Nu cunoaşte felul nostru de a...

— Stai jos ! Taci din gură, plîngăciosule !

Wilde îl plesni şi-l sili să se aşeze.

— Linişte ! tună Barim.

Wilde se aşeză gîfîind, şi în încăpere se aşternu din nou tăcerea.

— Înţeleg prea bine felul vostru de a fi, rosti Midori. Scutiţi-mă de mila voastră. Duceţi-mă pe insula Burton.

— Midori, nu ! se întoarse spre ea d-ra Ames. O să mori de foame ! O să te omoare *Thanasis* !

— Nici tu nu înţelegi, Mildred. Domnule Barim, îmi puteţi

îndeplini cererea ?

Barim se aplecă înainte, odihnindu-se în mîini:

— Aşa să fie, zise el răguşit. Midori Blake, aproape că mă faci să simt din nou gustul fricii. Se îndreptă şi se întoarse spre Wilde. Îndeplineşte sentinţa, Wilde !

Acesta se ridică şi îl trase în picioare şi pe Craig :

— Adună echipajul la aerodină ! Puneţi-vă costumele de protecţie ! *Aleargă,* băiete !

Craig ieşi împleticindu-se.

Craig conduse aerodina spre nord-vest în plină viteză, mai repede decît soarele, făcînd să fie iarăşi zi. În cabina principală din spate domnea o tăcere apăsătoare, dureroasă. Se apleca mult, ca şi cum ar fi vrut să împingă nava cu forţa muşchilor. Refuză să gîndească, dar nu- şi putea stăpîni vîrtejul din suflet. Ştia că aşa trebuie se întîmple şi totuşi abia putea îndura. Se chinui tot drumul pînă reuşi să aterizeze brusc printre clădirile părăsite de pe insula Burton. Din aerodină coborîră bărbaţii în costume de protecţie. Minori, în fustă şi bluză stătea liniştită, la distanţă, şi-şi privea lung căsuţa de pe marginea falezei. Tulpinile de *Thanasis* creşteau drepte, verde închis şi înalte pînă la genunchi, de-a lungul tuturor potecilor.

— Distrugeţi toate uneltele folosite la zidurile circulare ! Aruncaţi în aer toate clădirile, porunci Wilde. „Neînsemnatule”, tu vii cu mine !

Ajunşi la casa lui Midori, Wilde îi ordonă lui Craig să îngroape explozibilul la un metru de-a lungul fundaţiilor. Un singur cartuş detonant ar fi fost de ajuns. Craig îşi regăsi graiul:

— Vînătorul nu a spus să facem asta, domnule Wilde. Nu-i putem lăsa măcar casa ?

— Nu o să aibă nevoie de ea. *Thanasis* o s-o omoare înainte de a se lumina de ziuă.

— Atunci, lăsaţi-o să moară în ea. O iubeşte. Wilde rînji dezgolindu-şi dinţii de cal:

— E proscrisă, „neînsemnatule”. Cunoşti legea: nimic făcut de mîna omului.

Craig înclină capul scrîşni din dinţi. Wilde fluieră tot timpul cît el plasă cartuşele. Se întoarseră la aerodină şi Jordan raportă că şi celelalte clădiri erau gata aruncate în aer. Faţa lui rotundă, jovială, era întunecată. Midori nu se mişcase. Craig ar fi

dorit să-i vorbească, spună că-i pare rău, să-şi ia rămas bun, dar şi dacă ar fi încercat, nu ar fi găsit nici un cuvînt, ar fi putut doar să scoată un urlet. Zîmbetul ei slab, straniu, părea să o poarte spre altă lume, la un milion de ani lumină depărtare de Craig şi de cei ca el. Cobb o măsură cu mutra lui de şoarece pofticios.

— O să detonăm din aer, hotărî Wilde. Altfel suflul ne-ar ucide.

— Întîi trebuie s-o dezbrăcăm, zise Cobb. Cunoşti legea, Bork: nimic făcut de mîna omului.

— Aşa e.

Midori îşi scoase bluza. Se uita fix la Wilde. Un nor roşu înceţoşă privirea lui Craig.

— Urcaţi uneltele la bord, îl repezi Wilde. Cu toţii în aerodină! Mişcaţi-vă, cîinilor !

Pe fereastra laterală Craig observă că Midori pornise în josul potecii înguste. Păşea liniştită, ca şi cum s-ar fi dus să picteze. *Thanasis* îi biciuia picioarele goale şi lui Craig i se păru că-i vede sîngele ţîşnind. Nu se opri şi nici nu privi înapoi. Craig simţi durerea în propria piele. Înălţă nava smucind-o şi nu se uită cînd Wilde detonă clădirile.

Departe de soare, spre Bază, prăbuşit în infernul din suflet, Roy Craig se grăbea să prindă noaptea.

Cu bombe incendiare, substanţe chimice, grenade, mordinii duceau o luptă deja pierdută pentru insula Bază. Craig muncea ameţit pînă la epuizare pentru a fugi de gînduri. În el se amestecau durerea şi mînia şi satisfacţia, şi se întreba dacă nu îşi pierduse minţile. Tulpinile de phytozoni creşteau din pămînt cu o forţă incredibilă. În zori ţîşneau la suprafaţă, de două ori mai multe decît în ziua precedentă, precum capetele hidrei. Bobocii proaspeţi, de mărimea unghiei mari, colorau aerul de deasupra insulei în încîntătoare vîrtejuri. Într-o zi Craig îl văzu pe Joe Breen, laborantul cel îndesat, înjurînd şi ţopăind ca o broască în timp ce lovea la întîmplare cu un topor în mugurii care dansau. Era cea mai potrivită imagine a situaţiei în care se aflau de fapt.

Barim luă crunta hotărîre de a muta cartierul general în insula Russel pentru a planta *Thanasis* pe insula Bază, unde fusese casa lor. Craig tocmai ajuta la ridicarea noii tabere, cînd clacă. Se trezi într-o infirmerie micuţă şi nemobilată, de la Bază.

Doctorul mordin îi lua sînge şi-i punea diverse întrebări. Craig îi mărturisi că, în ultimele zile, avusese o senzaţie acută de greaţă şi dureri în diverse părţi ale corpului.

— Eram pe jumătate nebun, domnule doctor, încercă să se apere. N-am ştiut că sînt bolnav.

— Mai am douăzeci de cazuri, dacă vrei să ştii, mormăi medicul şi ieşi posomorît.

Craig dormi pentru a scăpa în coşmaruri de obsesia ochilor unei femei. Din cînd în cînd se trezea pe jumătate, înghiţea medicamente şi suporta tot felul de analize, apoi adormea la loc şi iarăşi se pomenea faţă în faţă cu un Mare Russel care îl privea cu ochii enigmatici ai unei femeii. În zorii celei de-a doua zile se trezi şi observă încă un pat, lîngă fereastră. În el — taica Toyama.

— Bună dimineaţa, Roy, îi zîmbi. Aş fi fost mai fericit să te întîlnesc în altă parte.

Mulţi căzuseră la pat şi cel puţin zece muriseră, îi spuse lui Craig. Belcontinii se întorseseră în laboratoare şi lucrau intens pentru a identifica agenţi şi VECTORI. Craig se simţea gol pe dinăuntru, îl durea capul, însă nu-i păsa. Ca prin ceaţă, văzu cum d-ra Ames veni picioarele patului, într-un halat alb, se aşeză între el şi taica Toyama şi-l luă pe bătrîn de mînă :

— George, vechiul meu prieten, l-am găsit.

— Nu zîmbeşti, Mildred.

— Nu zîmbesc. Toată noaptea am analizat structuri de difracţie. E exact de ce ne temeam: s-au răspîndit două unităţi Ris complete.

— Deci, iarăşi planeta Froy. Glasul lui taica Toyama era liniştit. Aş vrea să fiu cu Helen acum, cînd mai aven aşa de puţin timp.

— Desigur, îi răspunse. O să am grijă de asta.

Paşi repezi şi grei răsunară afară. O voce pătrunse în încăpere.

— Ah ! Iată-te, domnişoară Ames !

Barim, în costum de vînătoare, de piele, se înghesui în uşă. D-ra Ames se întoarse să-l privească peste patul lui Craig.

— Mi s-a comunicat că aţi găsit virusul, zise Barim.

— Da, surîse vag d-ra Ames.

— Ei bine, ce contramăsuri sînt de luat ? Au murit deja doisprezece oameni. Ce-aş putea să fac ?

— Să trageţi în el c-o puşcă, domnule Barim. Avem de-a face cu un sistem-liber *Thanasis*, care are deja o libertate temporară de gradul doi. Vă spune ceva acest lucru ?

Maxilarul lui greu se închise ca o capcană.

— Nu, dar atitudinea dumitale îmi spune. E o molimă, nu ?

D-ra Ames încuviinţă din cap.

— Nici un costum nu vă poate proteja. Nu posibil nici un tratament. Sîntem infestaţi cu toţii.

Barim îşi muşcă buzele şi o privi în tăcere.

— Pentru binele dumitale, mai bine să nu fi venit niciodată aici, rosti în cele din urmă. O să lansez pe orbită racheta noastră de urgenţă cu un mesaj de avertisment. Aşa o să salvez nava voastră de asistenţă cînd o să sosească şi Belconti va putea evita sectorul. O jumătate de zîmbet îi muie trăsăturile dure. De ce nu-mi dai peste nas ? De ce nu spui că m-ai prevenit ?

— Mai e nevoie ? Mi-e mila de voi, mordinii. Va trebui să muriţi fără demnitate, plîngînd după apă şi după mamele voastre. Cît de scîrbiţi o să fiţi de voi înşivă !

— Asta te consolează ? Barim încă mai zîmbea. Nu-i chiar aşa. Toată noaptea m-am gîndit şi la posibilitatea de a ajunge aici şi, chiar acum, oamenii mei forjează vîrfuri de săgeţi. O să organizăm o ceată legată prin jurămînt şi o să luptăm pînă la moarte cu Marele Russel. Vocea îi deveni mai profundă şi ochii îi scînteiară. N-o să şovăim, o să-i tîrîm după noi, dacă trebuie, pe cei neajutoraţi şi o să murim toţi luptînd ca bărbaţii.

— Ca sălbaticii ! Nu ! Nu ! Iertaţi-mi reproşurile, domnule Barim. Nimeni nu spune niciodată „da” morţii. Am cu adevărat nevoie de ajutorul dumneavoastră, de transport şi de oameni. Unii dintre noi pot trăi, dacă vom lupta din greu.

— Cum ? mormăi el. Credeam că pe planeta Froy…

— Oamenii noştri de pe planeta Froy aveau numai resurse umane. Pe cînd aici, sînt convinsă că undeva phytozonii au sintetizat deja imunizatorul, antidotul contra acestei molimi, lucru ce pare imposibil pentru ştiinţa omenească. Glasul îi era emoţionat. Să ne ajutaţi, domnule Barim. Dacă îl putem găsi, să izolăm suficient din el pentru a-i cerceta structura…

— Nu ! o întrerupse brusc. E un joc prea lung. Nu trebuie să fugi scîncind din faţa morţii. Hotărîrea mea e de bun simţ şi

irevocabilă.

D-ra Ames îşi împinse bărbia înainte şi vocea i se ascuţi:

— Cum îndrăzniţi să vă condamnaţi oamenii fără să le cereţi părerea ? Poate că ar prefera să lupte pentru viaţă.

— Ha ! Nu-i cunoşti, domnişoară ! Se apleacă şi-l bătu pe umăr pe Craig, cu aspră afecţiune. Tu, băiete, ai să te ridici şi ai să lupţi alături de noi, nu-i aşa ?

— Nu, răspunse Craig.

Se ridică cu greu de pe pernă şi se sprijini pe braţe. D-ra Ames zîmbi şi-l mîngîie pe obraz :

— Ai să rămîi să ne ajuţi să luptăm pentru viaţă nu-i aşa ?

— Nu, răspunse Craig.

— Gîndeşte-te la ce spui, băiete ! îl preveni Barim. Marele Russel poate fi şi el doborît de molimă. Îi datorăm o moarte curată.

Craig se ridicase în capul oaselor. Se uita drept în faţă, cu ochi limpezi:

— L-am întinat cu murdărie ! L-am întinat cu gunoi! L-am întinat cu...

Pumnul lui Barim îl trînti pe pernă şi îi crăpă buza. Vînătorul se îngălbenise :

— Eşti nebun, băiete ! şopti. Dar nici chiar un nebun nu poate rosti astfel de vorbe.

Craig se chinui din nou să se ridice.

— Voi sînteţi nebuni, nu eu. îşi linse buza, şi picături de sînge îi alunecară pe pijama. O să mor ca un nelegiuit, aşa am să mor. Un proscris alungat pe insula Burton. Întîlni privirea neîncrezătoare a lui Barim. Am întinat sîngele...

— Linişte ! răcni Vînătorul. Asta-i nelegiuire! O să trimit o patrulă să te ia, *străine*.

Se răsuci pe călcîie şi ieşi bocănind. D-ra Ames îl urmă.

— Voi, mordinii ! zise ea clătinînd capul.

Craig şedea pe marginea patului şi-şi descheia încet pijamaua. Vedea încăperea ca prin ceaţă şi totul se legăna în jur. Zîmbetul lui Toyama era ca o lumină.

— Mi-e ruşine. Mi-e ruşine. Te rog să mă taică Toyama. Tot ce ştim e să ucidem, să ucidem şi iar să ucidem.

— Nu toţi facem ce trebuie, ci ceea ce ni se spune, grăi bătrînul cu blîndeţe. Moartea şterge datoriile, Roy. Ar fi bine să ne odihnim.

— Nu şi datoriile mele. Eu n-am să mă odihnesc niciodată. Mi-am dat seama deodată – Mare Russel, *cît* de bine ! - mi-am dat seama că am iubit-o pe Midori Blake.

— Era o fată ciudată. Demult, Helen şi cu mine credeam că te iubeşte. Îşi plecă capul. Dar vieţîle noastre sînt numai nişte aşchii în calea unui torent. La revedere, Roy.

După puţin apăru Jordan într-un costum de protecţie negru. Pe faţă i se citea un dispreţ amar. Arătă cu degetul spre uşă :

— În picioare, străine ! Ieşi ! se răsti.

În pijama şi cu picioarele goale, Craig îl urmă. De undeva, din altă încăpere a infirmeriei, auzi pe cineva ţipând. I se păru că era vocea lui Cobb. Se îndreptă spre locul de decolare. Totul în jur tremura ca sub apă. Oamenii încărcau combustibilul în racheta de urgenţă. Craig se aşeză deoparte. Cobb lipsea. Wilde era congestionat, dîrdîia şi ochii îi străluceau de febră. Jordan preluă comenzile aerodinei. Nimeni nu scotea un cuvînt. Craig se uita picotind prin bucăţelele de geam colorat în timp ce nava întrecea în zbor soarele. Se trezi doar cînd, în zorii palizi, aerodina se lăsă pe pămîntul insulei Burton.

Coborî şi rămase clătinîndu-se lîngă navă. În lumina slabă, *Thanasis* îşi croia drum peste grămezile, de moloz şi se îngrămădea pe poteci, înaltă acum pînă la brîu. Phytozonii se mişcau pe tulpinile lor şi se înălţau somnoroşi în aerul umed. Ochii lui Craig căutau ceva, o amintire, o prezenţă, împlinire şi odihnă, nu mai ştia, scruta depărtarea, dar simţea totul foarte aproape. Apoi Wilde veni din spate şi-i dădu brînci.

— Străine ! strigă.

Craig se întoarse şi privi în ochii aprinşi de febră. Dinţii mari clănţăneau.

— Am întinat sîngele lui Midori Blake. L-am întinat cu bălegar. Am...

O forţă neaşteptată îi izbucni în oase şi muşchi. Sări ca un arc şi simţi dinţii de cal spărgîndu-i-se sub pumn. Wilde se prăbuşi. Ceilalţi coborîră iute din aerodină.

— Dreptul sîngelui! Dreptul sîngelui ! ţipă Craig. Din voce i se desprinse o tonalitate adîncă, de clopot, ce îi păru tot aşa de stranie ca şi acea putere care-i ardea nervii. Jordan îi opri pe Rice şi Whelan. Wilde se ridică, scuipă sînge şi-şi bălăbăni ameninţător pumnii uriaşi. Craig se apropie să-l înfrunte

clocotind de furie. Lumea se învîrtea şi se topea, pulverizată în culori sclipitoare, palpitînd, gemînd, horcăind şi blestemînd; în centrul lumii îl sfida Wilde, şi Craig se năpusti asupra lui. Simţi loviturile, nu şi durerea, îşi simţi coastele plesnind, simţi impactul loviturilor proprii în trupul adversarului din creştet pînă-n tălpi. Prăvăliri pe zgura zgrumţuroasă, carne învineţită, tropăieli, braţe încleştate, mîini sfîşiind, gîfîieli; cei doi bărbaţi ajunseseră să stea în genunchi şi aşa să se izbească cu pumnii şi braţele. Scena se limpezi, şi Craig îl văzu cu un singur ochi pe Wilde ghemuit şi inert în faţa lui. Se ridică nesigur. Parcă îşi pierduse greutatea şi îşi curăţise sufletul.

— Dreptul sîngelui, străine, rosti necruţător Jordan, arătîndu-l pe Wilde.

— Nu mai e nevoie, zise Craig. Marele Russel fie tine, străine.

Se întoarse şi coborî pe poteca ce ducea spre defileu, nepăsător la durerea din piept şi la tulpinile zemoase de *Thanasis* strivite sub tălpi. Acasă! Să te întorci acasă! Să te întorci acasă! îi clinchetea un glas cristalin în minte. Nu privi înapoi.

Thanasis creştea mai rar în defileul îngust. Auzi căderea apei şi amintiri vechi năvăliră în cascadă. La bolovanul de cuarţ îşi roti privirile, genunchii i se înmuiară şi căzu lîngă el. Ea era foarte aproape. Îi simţea cu nedescrisă putere prezenţa copleşitoare. Ea era însuşi locul acela.

Lumina zorilor pătrunse ca o săgeată în defileu, se lovi de cuarţ sclipitoare şi născoci curcubee diafane în picăturile de deasupra cascadei. Frunze de phyto se ridicau din tulpinile lor argintii, fantomatice, se desprindeau şi dansau în propriul lor curcubeu prin văzduh. Ceva se ridică şi în pieptul lui Craig, şi un nod îl sufocă. În ochiul teafăr se iviră lacrimile.

— Midori, şopti. Midori.

Sentimentul îl copleşi. Inima bătea gata să i spargă. Îşi înălţă braţele şi faţa tumefiată spre cer şi începu să strige incoerent. Apoi bezna îi alină durerea.

Zvîrcoliri titanice. Rafale de vînt. Năvală continuă de crunte violenţe.

Potriviri în întuneric. De un milion de miloane de ori, milioane de căutări răbdătoare. Frînturi de lumină filtrată, argintie, verde, aurie, roşie aprins.

Tociri. Nivelări. Transformări neîntrerupte. Revelaţii pîlpîitoare, vastitatea planetei şi micimea atomului, nici un punct central între ele. Sensul primordial al vreunui zeu care tînjeşte să se cunoască pe sine. Agonie fără de sfîrşit, în căutarea vieţii.

Formă şi culoare topite într-acelaşi miez. Străfulgerări de bucurie nemărginită şi iubire de negrăit. Privea. Asculta. Simţea. Gusta.

Risipe polare, cristaline. Vin al dulceţii. Sclipirea caldă a soarelui în apa albastră. Mîngîieri parfumate de vînt. Ghimpele amarului.

Răpăiala ploii. Coasta verde-argintie a dealului. Furtuna cu muget şi zguduiri. Asprimea sării. Munţii somnolenţi. Bătaia valurilor. Pete de stele ascunse-n întuneric. Limpezimea regretului. Lumile reci ale nopţii.

Ştia şi iubea.

Linia zdrenţuită de bărbaţi cu feţele supte sub barba nerasă. Verde pur. Soare auriu în înalt. Răget. Roşeaţa părului aspru sărind de colo-colo. Zbîrnîitul arcului. Zborul şuierător al săgeţii. Strigăte din adîncul piepturilor bărbaţilor. Împlîntarea suliţelor. Trupuri sfîşiate, aruncate, străpunse de spini şi bătăi cu pumnii. Un contur uriaş îngenunchind, fulgerat, vărsînd rîuri de sînge. Strigăte puternice de bărbaţi stingîndu-se în tăcere.

Ştia şi îi părea rău.

Femeia care se scaldă. Lumina soarelui pătîndu-i cu auriu braţele rotunde. Păr negru curgînd în şuviţe mici. Graţie peste putinţă de îndurat. Frumuseţe care era durere.

Tremura intens de dragoste.

Pămînt neclintit sub carnea ce se odihnea, întreagă şi nevătămată pentru totdeauna. Încîntare miraculoasă. ACASĂ ! Să te întorci ACASĂ ! Să te întorci ACASĂ!

Se intorcea acasă.

Ray Craig îşi percepu din nou trupul şi lucrurile din jur. Şedea culcat pe spate, iar briza caldă, înmiresmată, sufla de-a lungul defileului şi răsucea ramurile către albastrul cerului în forme argintii, delicate. Auzea cascada şi frunzele de phyto şi-i era bine, se odihnise. Căută urma unei vechi dureri, dispărute, şi cu adevărat durerea se topise, cînd o zări pe Midori îngenunchind lîngă el cu chip strălucitor şi cu degetele răcoroase pe fruntea lui. În afară de frunzele agăţate de trupul

ei, era goală. Şi el era gol şi nici nu-i era ruşine, nici nu era aţîţat, şi înţelese că amîndoi erau morţi. Se ridică mirat şi temător.

— Midori, şopti. Cînd mori... e ca acum... cum... ce...

Voia să ştie o mulţime de lucruri, dar mai cu seamă unul:

— Te mai pot pierde vreodată, acum ?

— Niciodată, îi zîmbi ea. N-am murit, Roy, Sîntem mai vii decît oricînd.

Craig o luâ de mîini; le simţi calde şi mătăsoase.

— Molima i-a omorît pe toţi, îi zise.

— Ştiu. Ai delirat. Noi însă n-am murit.

— Ce s-a întîmplat atunci cu noi ?

— Ne-au salvat frunzele de phyto. Undeva, în spectrul lor infinit de tipuri de viaţă, au creat o porţiune specială destinată oamenilor. Au amestecat substanţa vitală cu a noastră, ne-au epurat de *Thanasis* şi ne-au dăruit imunitate. Îi zîmbi şi îşi frecă mîinile. Ştiu cum te simţi. Te-am vegheat două săptămîni şi tot timpul frunzele veneau şi plecau de la tine. Atunci am înţeles ce se întîmplase şi cu mine.

Craig îşi pipăi barba şi încuviinţă :

— Trebuie să te cred. Dar de ce, cînd noi am încercat din toate puterile şi de atît de mult timp să le omorîm? De ce ?

— Nu aveau cum şti asta. Aici moartea şi descompunerea sînt transformări ale vieţii. O astfel de formă de viaţă niciodată nu se fracţionează, Roy, şi în totalitate nu este decît dragoste.

— Am simţit... am visat asta. Şi îi povesti despre viziunile sale.

— Nu a fost vis, îi spuse Midori. Ai fost integrat în conştiinţa planetară. Mi s-a întîmplat şi mie.

— Mi-e teamă că visez şi acum. Mai putem să mîncăm, să bem, să dormim şi toate celelalte ?

Ea rîse, sări în picioare şi-l trase după ea.

—- Prostuţul de Roy ! încă nu crezi că eşti viu! Vino să-ţi arăt ceva.

Alergară de mînă pînă la marginea apei. Nisipul înţepa tălpile, dar tulpinile aspre de *Thanasis,* care îi biciuiau gleznele, nu-l mai răneau. Lîngă apă, trunchiurile de phytozoni se lipiseră - după modelul zidurilor circulare - alcătuind încăperi legate între ele ca nişte conuri goale pe dinăuntru, curate, uscate şi argintii. O urmă pe Midori prin încăperi şi din nou afară, unde

creştea un boschet de tulpini aparte, pline de nişte umflături maronii. Ea rupse membrana ca o foiţă şi dedesubt apărură noduli perlaţi, de mărimea unor prune strînşi unii într-alţii. Întinse unul spre buzele lui şi el îl mîncă. Era răcoros şi crocant, cu o aromă şi savoare încîntătoare şi neobişnuită. Îşi dădu seama că-i era foarte foame. Mîncă altul şi o privi uluit.

— Sînt sute de astfel de vezicule, îi explică Midori. Nu există două cu acelaşi gust.

— Atunci... ne cunosc ca oameni ? Aşa cum eu te ştiu pe tine ?

— Ne cunosc biochimic, ca şi cum am fi nişte molecule uriaşe. Iată ce cred, Roy: cred că acest tip de viaţă are posibilităţi nebănuite şi stăpîneşte mediul înconjurător folosind numai cele mai mici părţi ale acestor posibilităţi. Niciodată nu se divide pentru a lupta împotriva ei înseşi şi ca astfel să se dezvolte. Aşa că zace visînd şi probabil ar fi visat pentru totdeauna dacă...

Privi dincolo de apă, către povîrnişul îmbrăcat cu rădăcini şi norii coloraţi de frunze de phyto care dansau în aer.

— Continuă, o îndemnă. Vrei să spui că atunci am venit noi cu *Thanasis* ?

— Da. Am provocat schimbări, recombinări genetice, ridicarea temperaturii şi accelerarea vitezei proceselor vitale. Tot ce se întîmpla într-un punct era multiplicat pretutindeni, fiindcă aici totul este un întreg şi într-un an evoluează cît Pămîntul într-un milion de ani. Toate astea au adus planeta la un nou nivel de conştiinţă. Noi am trezit-o. Simt că ne cunoaşte şi ne iubeşte pentru asta.

— Să ne iubească pentru *Thanasis ?*

— O iubeşte şi pe *Thanasis,* care a devenit o parte componentă a vieţii planetei, ca şi noi. Ne gîndeşte biochimic, Roy. Ca oricare din micuţele frunze de phyto, şi noi sîntem nişte gînduri ale minţii ei stranii. Cred că acum sîntem, într-un fel, centrul conştiinţei nou create, slujind ca sistem de simboluri, ca nişte creatori... Coborî vocea şi se strînse spre el, încît Craig îi simţi căldura. Sîntem gîndurile ei care în acelaşi timp gîndesc ele însele; prima oară i se întîmplă aşa ceva, şopti. Planeta e un nesfîrşit mister, Roy. Numai prin noi îşi poate cunoaşte propria frumuseţe şi minunăţie. Ne iubeşte şi are nevoie de noi.

— Înţeleg ce vrei să spui. Îi mîngîie spatele lin şi ea se

înfioră. Simt tot ce vrei să spui. Ştiu ce vrei să spui. O trase spre el şi o sărută uşor. Şi eu iubesc planeta asta. Prin tine o iubesc.

— Am să-ţi înnapoiez dragostea ei, şopti Midori cu capul pe umărul lui.

— Trăim ! Acum ştiu că sîntem vii!

— Trăim. Îţi dai seama că nu vom fi niciodată bolnavi, că n-o să îmbătrînim niciodată, că nu o să murim niciodată ?

Îşi lipi obrazul de părul ei:

— Niciodată e foarte mult. Dar te vreau pentru mult timp, Midori.

— Copiii noştri ne vor prelua datoriile, rosti ea blînd şi se îmbujoră. Dacă o să obosim, o să putem resorbiţi şi răspîndiţi în conştiinţa planetei, aşa cum s-a întâmplat în viziunile pe care le-am avut.

— Copiii noştri, şopti şi Craig. Copiii copiilor noştri. Mii şi mii. E minunat, Midori.

— Ar putea fi la fel pentru orice fiinţă omenească bătrînă sau bolnavă, dacă ar veni pe planetă acum. Ar putea fi din nou şi pentru totdeauna tînără şi în plină putere.

— Da, spuse cu ochii spre bolta cerului. Şi pe orbită se roteşte o rachetă cu un mesaj de avertisment. Poate că într-o zi au să ne descopere. Dar multă vreme de aici încolo au să încerce să ne vîneze ca pe o molimă, căci asta cred ei că sîntem.

— Aşa e. Nu e drept că ei nu pot afla…

— Că ei sînt propria lor molimă…

Craig îi sărută ochii strălucind de lacrimi şi îi înclină capul să se odihnească pe umărul lui.